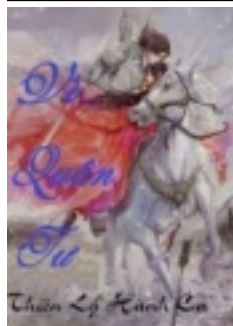

Vì Quân Tư

Contents

Vì Quân Tư	1
1. Chương 1: Cầu Người Nhớ Đến Ta	1
2. Chương 2: Gọi Tên Của Người (nhất)	9
3. Chương 3: Gọi Tên Của Người (nhị)	14
4. Chương 4: Gọi Tên Của Người (tam)	18
5. Chương 5: Gọi Tên Của Người (tứ)	21
6. Chương 6: Gọi Tên Của Người (ngũ)	26
7. Chương 7: Gọi Tên Của Người (lục)	29
8. Chương 8: Gọi Tên Của Người (thất)	33
9. Chương 9: Gọi Tên Của Người (bát)	37
10. Chương 10: Gọi Tên Của Người (cửu)	41
11. Chương 11: Gọi Tên Của Người (thập)	45
12. Chương 12: Gọi Tên Của Người (đại Kết Cục)	49

Vì Quân Tư

Giới thiệu

Câu chuyện xưa về việc thu dưỡng đồ đệ của một người con gái bất tử ngàn năm. Nàng dựa vào sự t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-quan-tu>

1. Chương 1: Cầu Người Nhớ Đến Ta

Máu lan tràn.

Tiếng khóc không thể ức chế.

“Đừng chết a...”

Nam hài quỳ trên mặt đất ôm nữ tử, hai vai vô lực run run.

“... Lam San... Ta không cho người chết...”

Trên áo trắng nữ tử nở đầy hoa đỏ tươi.

“Lam San...”

Nàng hơi hơi mở mắt ra, tái nhợt mỉm cười, cố gắng hô hấp. Vươn cánh tay mảnh khảnh xoa mặt của hân.

“Cầu người... nhớ đến ta, Tâm Trần.”

Đầu ngón tay lướt qua mặt đứa nhỏ, đồng tử của nàng dần dần tan rã.

01

Đại mạc cát vàng.

Gió thổi tung hạt cát quay cuồng trong những tầng mây.

Một tòa khách điểm tọa lạc tại nơi tập trung các thương đội ở Đà Minh, có chút cũ nát. Cát vàng cuốn qua, tàn phá cửa sổ, mái ngói hiên nhà rung động. Gió cúi đầu nức nở, xuyên qua con đường phía trước đập vào vách tường đã bị thời gian bóc đi hình dạng, trở nên u ám.

Khách điểm có vài cây bạch dương gầy, nhánh cây khô cằn bầu trời, gió thổi qua, lá tuôn rơi.

Thê lương yên tĩnh.

Khách điểm này, lẻ loi trơ trọi tại không gian đầy cát vàng này, không biết đã qua bao nhiêu năm.

“Hoan nghênh quang lâm.”

Nam tử trung niên mang theo một gánh hành lý nặng đẩy cửa vào. Người trong khách điểm ít ỏi, ngoài cửa sổ là ánh sáng mờ nhạt của sa mạc, bụi bặm theo gió bay lên.

“Xin hỏi khách quan cần gì, dừng chân hay ăn uống?”

Tiểu nhị chào đón, áo xám vải thô, bao khăn trùm đầu, khẽ mỉm cười. Thanh âm nhẹ nhàng. Nam nhân nhìn phía hân: “Chưởng quầy đâu?”

Nói xong thì thả hành lý xuống. Tiểu nhị hiểu ý liền khoát khăn lên vai: “Khách quan mời vào bên trong.”

Xuyên qua tiền đường vào trong, nghiêng người vén tấm màn bằng vải bố lên. Trong phòng ánh sáng yếu ớt, đồ vật cũng phủ đầy bụi.

Một phụ nhân (chỉ người phụ nữ có chồng) đang gầy bần tính ngẩng đầu cười.

“Nhiệm vụ mới sao?”

“Về tiền thù lao cùng nội dung, chủ nhân của ta đã viết hết trong thư.”

Mở hành lý, lấy ra một phong thư, một tập tranh, một hộp bạc trắng. Đây là quy tắc, thư là tin tức, bức tranh là mục tiêu và bạc là tiền đặt cọc.

“—— chủ nhân của người còn nói gì không?”

Phụ nhân vén tóc, mày ngài uyển chuyển, răng trắng môi hồng, giữa trán có dán một bông hoa nhỏ, một thân váy đen, như là từ trong bức họa bước ra. Nàng cười tinh tế nhận lấy mọi thứ. Nam nhân ngậy người một lúc lâu, nhìn dung nhan thiếu phụ. Khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, tựa hoa Bách hợp, thanh lệ kiều mỹ, không giống như ở nhân gian.

“Chủ nhân của tôi chỉ nói như vậy.”

“Tối thiểu ta phải biết thêm một ít thông tin, nếu giết phải người không nên giết, thì rất phiền toái.”

Đây là một khách điểm trong đại mạc cát vàng.

Đồng thời, cũng là một tổ chức sát thủ có tiếng.

Trải qua rất nhiều năm, nó trở thành một cây cầu trung gian làm giao dịch giữa sát thủ và khách hàng.

Khách hành chỉ cần bỏ ra thù lao thích hợp cùng mục tiêu, nàng sẽ bố trí an bài sát thủ thực thi nhiệm vụ. Phí môi giới của nàng rất cao, bởi vì toàn bộ Trung Nguyên, không ai có thể am hiểu thế giới hắc ám của võ lâm bằng lão bản khách điểm này.

Lời của nàng làm cho nam nhân trung niên ngẩn ra.

“Phu nhân, tại hạ biết ý tứ trong lời của ngài, cũng biết nguyên tắc của ngài. Sáu năm trước huyền môn gặp họa diệt môn vì giết tướng quân đương triều, nhưng chủ nhân của ta có lệnh...”

“Được rồi, đừng nói lời khách sáo, cứ cho là nể mặt chủ nhân của ngươi.” Nàng phất tay áo, ngậm đồng ý. Nam nhân thở ra một hơi, không chú ý đôi mắt thiếu phụ lạnh như băng có một chút lóe sáng.

Nam nhân quay đầu, tiểu nhị đứng canh giữ ở cửa, lưng thẳng và rộng, vóc dáng anh tuấn cao to, khí thế yên tĩnh, không giống người bình thường.

02

Đêm Nam Cương thường lạnh và khô ráo. Cát vàng ngừng thổi ngoài ý muốn, đến đêm khuya cũng không thấy thổi lại.

Trăng tròn treo cao trên đêm tối đen, ánh trăng dừng trên lông mi cùng chóp mũi của nàng, như sương.

Nghiêng người trước cửa sổ, phẩy một ít hương trong lư, toàn bộ căn lầu dần bị bao phủ bởi hương thơm.

Rửa mặt tháo trang sức, nhỏ trâm xuống, tóc đen xoa ra.

“Đêm nay, thời tiết thật tốt.”

Nàng không quay đầu lại, nhìn thẳng tấp vào mình ở trong gương.

Không biết khi nào đã có một nam nhân đứng dựa vào cửa, vẫn mặc trang phục của tiểu nhị, mặt không thay đổi chăm chú nhìn nàng.

“Lam San, cần thiết sao?”

Hắn tháo khăn trùm đầu nhìn nàng, không vào nhà.

Đôi mắt xoay tròn, thiếu phụ thong thả quay đầu lại, mũi nhỏ mi thanh tú, thanh cao thoát tục, hé ra khuôn mặt của một cô gái, thanh lệ ôn nhu.

“Tại sao phải hóa trang bản thân già đi?” Giọng của hắn rất nhẹ, nên nàng không nghe thấy lời nói phía sau của hắn: “Bộ dạng này của ngươi không phải rất tốt sao?”

“A.” Lam San cười, khiến ánh trăng cũng xấu hổ mà biến mất. Thanh âm không mị hoặc như ban ngày mà trở nên trong suốt.

“Ngốc a, ta nói rất nhiều lần rồi, người ta sẽ không giao nhiệm vụ ột thiếu nữ trẻ, bọn họ không tin tưởng ~”

Nàng cười đứng dậy, tay chỉ vào trán nam nhân: “Người mà, chỉ tin tưởng vào dấu vết của năm tháng cùng với đôi mắt của mình, có phải không tiểu nhị?”

Nam tử bật cười: “Đừng có nói ta như vậy.”

“Ngươi sống đến chín mươi tuổi thì cũng chỉ là tiểu nhị của khách điểm thôi.”

“...”

Nàng thong thả đi đến trước người hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Trong phòng chưa đốt đèn, dựa vào ánh trăng, nàng nhắm mắt lại, nhìn nam tử cao hơn mình rất nhiều lần.

Nàng cười khẽ vươn tay, xoa đôi mi sắc bén của hắn.

“... Lam San?” Hắn giật mình.

Nàng chỉ cười, tinh tế miêu tả. Tay vẽ theo ánh mắt nhẹ nhàng trượt xuống chóp mũi, một chút một chút, giống như đóa hoa phất qua.

Thu hồi tay, sau đó nhắm mắt lại ôm lấy hân.

Thân mình hân chấn động, cứng ngắc.

“... Lam San?!”

Hô hấp gần như đình trệ, một lúc lâu hân không nói nên lời, cuối cùng, cúi đầu mới nói ra được một câu: “...Làm sao vậy?”

“Nha, Tâm Trần.” Nàng điều chỉnh một chút tư thế, “Tay của ta, có phải hay không rất lạnh?”

Hân nghĩ nghĩ, nói: “Uh.”

“Người trưởng thành rồi.” Chôn mặt trong lòng hân, lắng nghe tiếng tim đập không ngừng của hân.

“Đã bao nhiêu năm?”

“... Mười một năm.”

“Ha ha, đúng vậy, mười một năm.” Thanh âm của nàng mông lung.

Bỗng dưng buông ra, Lam San lui ra phía sau hai bước, hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu nở nụ cười.

“Tâm Trần, lần này là lần làm ăn cuối cùng.”

—— “Ta không muốn làm nữa.”

03

Ngày kế.

Sáng sớm sắc trời tái nhợt.

Tâm Trần ở trong phòng bếp xoay người lại thì thấy nàng, một thân quần trắng, mặt mày như họa, mày ngài. Nàng duỗi thân người, xa xa nhìn lại, giống một cây Bách hợp yên lặng nở hoa.

Thấy ánh mắt hân dừng trên quần áo nàng, nàng dạo một vòng: “Đẹp sao?”

“... Đã lâu không thấy người mặc.”

Nàng luôn mặc trang phục màu đen, giống như là để tang ai đó, lần mặc đồ trắng gần nhất, đã là sáu năm trước đây.

Lam San cười cười: “Hôm nay là một ngày đặc biệt thôi.”

“Về sau tính như thế nào?”

“Ân, tiến sâu vào trong sa mạc.” Tay nàng vuốt cằm ra dáng suy nghĩ, “Dù sao mở tiệm cũng chán rồi.”

Tâm Trần không nói chuyện.

“Có đôi khi ta suy nghĩ.” Nàng vén rèm, “Nếu cuộc sống của ta cứ như vậy trôi qua thì thật tốt — Mặc dù sau này sẽ không có ai nhớ rõ ta nữa...”

Hân cúi đầu nhìn nàng.

“Ân, ta đây đi chiêu đãi khách nhân ~” Nàng vẫy vẫy tay xoay người, đôi vai gầy yếu biến mất ở chỗ rẽ.

Tâm Trần cúi đầu, trên miệng vẫn giữ nụ cười.

Hân xoay người, mở bàn tay ra, có một bao thuốc bột cây hồng bì.

Hân lặng lẽ đứng ở nơi đó, đứng yên thật lâu, cuối cùng, mở ra đổ vào nước trà, nâng ấm trà lên, nước trà tản ra một luồng nhiệt màu trắng.

Nhắm mắt lại, chỉ cần một hơi uống sạch.

Trí nhớ sẽ tiêu tan.

Trong khách điểm chỉ còn gió cuốn hạt cát thét gào như dã thú.

Không có khách, Lam San ngồi ở trước bàn, đối diện là một sát thủ mặc hắc y che mặt. Nàng bắt đầu nói.

“Đây là nhiệm vụ lần này.” Lam San đem những thứ cần thiết đưa qua, “Khách hàng hi vọng có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.”

Hắc y nhân nhận mọi thứ nhưng chưa rời đi. Tâm Trần đứng một bên nhìn, nữ tử áo trắng cùng sát thủ hắc ý, thật đối lập.

Hắc y nhân không tiếng động mở ra cuốn tranh cùng thư tín, nàng vẫn mỉm cười.

Không khí trong khách điểm đình trệ u ám.

Hắc y nhân xem xong thì đưa bức họa đến trước mặt nàng.

Bức tranh vẽ một nữ tử mắt mị hoặc, áo trắng như tuyết.

“Mục tiêu lần này.” Hắc y nhân trầm giọng mở miệng, nhìn bức thư, “Là chương môn phái Cửu Hiên bị triều đình diệt môn sáu năm trước vì giết hại Độc Cô tướng quân, Lam San.”

Gió thổi yên tĩnh, xẹt qua những góc mốc meo trong phòng.

Oanh.

Một tiếng vang lên, sát khí xuất hiện.

Bàn gỗ nổ tung bay về phía cửa, va chạm vào vách tường gỗ vỡ vụn, khói trắng tản ra.

Leng keng.

Ánh đao trong suốt, Lam San nghiêng đầu, thanh đao nhắm thẳng hướng nàng cắm thẳng vào bức tường ngay phía sau.

Bụi tung mù mịt, nàng hăng hái lui về sau, nghiêng người mỉm cười.

“Theo tin tức của giang hồ, chương môn Cửu Huyền sáu năm trước đã bị kiếm xuyên tim mà qua đời.” Nàng chậm rãi nói. “Triều Âm, những năm qua người thế nào?”

Hắc y nhân tháo mặt nạ xuống, lộ ra một cô gái khuôn mặt xinh đẹp. Nàng nghiêng mắt nhìn người đã từng là sư phụ của mình, nói.

“Người nhận ra khi nào?”

“Võ nghệ tiến bộ không ít đâu, Triều Âm.” Lam San thần nhiên tiếp được những cây châm đối phương phóng tới, đầu ngón tay thưởng thức, phát lực, những cây kim đứt đoạn, “Nếu đã gả cho Độc Cô tướng quân, đừng bạc nết cẩn thận. Ngày hôm qua, bạc người đưa tới cho ta chính là bạc của quan phủ a.”

“Người giết phu quân của ta ————” cô gái lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, “Ta phản sư môn, người liền giết hân, ta muốn người chết.”

“Độc Cô tướng quân sao?” Nàng vuốt tóc.

Táp.

Bóng trắng chợt lóe, chớp mắt đã tiến ra sau lưng Triều Âm, ánh sáng như con dao đánh xuống.

“———!!!!”

Triều Âm không thể tin được tê liệt ngã xuống đất, run rẩy không thể động đậy. Nàng gian nan giương mắt, nữ tử áo trắng đã trở về chỗ cũ, che miệng cười khê, “Nhưng mà, vẫn yếu như vậy.”

“... Ha.”

Triều Âm dán mặt trên mặt đất, sau một lúc lâu bất ngờ từ trong cổ họng bật ra một tiếng cười.

“Sư phụ đại nhân, người nghĩ rằng ta vẫn là một Dương Triều Âm ngây thơ không biết gì sao?”

Phốc.

Một thanh đao ngắn bắn ra từ người Triều Âm cắm vào vách tường, sau đó bật ra xỏ xuyên qua thân thể Lam San.

Nàng cúi đầu nhìn đao bén nhọn nhiễm đầy máu, ánh sáng lạnh thấu xương, máu từ khoe miệng chảy ra. Nàng chậm rãi quay đầu, liền trông thấy một khuôn mặt quan thuộc.

“... Thì ra là thế.”

Tâm Trần mặt không thay đổi rút đao ra, vãi vóc ma sát với máu vang lên những tiếng nhỏ. Nữ tử áo trắng như con diều ngã xuống, máu chảy lai láng, thấm ướt váy của nàng.

Nàng nghiêng mặt nâng đôi mắt, không có khiếp sợ, không có bi thương, không có phần nộ cùng đau đớn. Chỉ là im lặng nhìn hắn, nhìn thật sâu, cho đến khi không nhìn rõ.

Khi Tâm Trần xoay người, môi nàng giật giật, nói gì đó, hắn không nghe thấy gì.

Người muốn nói cái gì.

Người té trên mặt đất đã không còn động tĩnh. Triều Âm miễn cưỡng đứng lên, tim đập như sấm, hơi thở phì phò.

Trong nháy mắt, nàng cảm thấy sợ hãi.

“Tâm Trần sư huynh, quả nhiên kế hoạch của người rất hữu hiệu.” Nàng hít một hơi thật sâu, “...Ra tay rất độc.”

Đối phương cúi đầu, đứng thật lâu ở thi thể nữ tử áo trắng. Triều Âm nhếch miệng, trong mắt lộ ra vài tia không cam lòng.

Cầu người nhớ đến ta (hạ)

04

Ngọn lửa như dã thú hung mãnh gào thét, cắn nuốt mỗi góc trong khách điểm, khói cuộn cuộn bốc lên, thấm thiết dưới ánh mặt trời, dường như hé ra một gương mặt tuyệt vọng, yên tĩnh bi thương mà hòa vào thiên không.

Triều Âm giữ ngựa, kinh ngạc nhìn ánh lửa cách đó không xa, hương vị cùng độ ẩm nóng rực khiến nàng lui về sau, nhìn đến nam tử vẫn đứng yên lặng ở một bên.

Hắn tiến vào chỗ sâu nhất của đám lửa, dập tắt đi tàn tro còn lại. Mùi của tro tàn bị gió cuốn lấy nhưng lại quyến luyến không chịu rời đi, giống như nấn ná lại nơi u ám mà lâm li bi thương này.

“... Hối hận sao?” Nàng hỏi, ánh mắt có chút ngốc, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

Nàng chỉ cảm thấy nơi này thật hoang vu.

Thật lâu sau, hắn mới nghiêng người dắt ngựa, cười với nàng.

“Đi thôi.”

Hai điểm đen trên cát vàng từ từ chuyển động.

Nàng chậm rãi quay đầu, khói đen trong tầm mắt đã tản ra, sa mạc dần yên tĩnh.

Sau một lúc trầm mặc, Triều Âm mở miệng, giọng có chút chát chát.

“Nha, sư huynh... Nếu lúc trước người không cự tuyệt ta, ta, sẽ không chạy xuống núi...Cũng sẽ không gặp hắn...”

“...”

“... Chuyện hôm nay cũng không xảy ra.”

Có đôi khi ta suy nghĩ, vì sao lại thành thế này.

“Năm đó ta nhìn thấy nàng bị đâm thủng ... Người ở ngay bên cạnh nàng, là người cứu sống nàng sao?”

Một khi đã như vậy, vì sao nay lại giết nàng?

“Triều Âm, ta nói với người một câu chuyện xưa.” Tâm Trần bỗng nhiên nở nụ cười, rất nhẹ, “Chuyện xưa này rất dài, có thể người đã nghe qua, chuyện về một người trường sinh bất lão.”

Hắn từ từ cười ngửa, nhìn sa mạc. Từng nghĩ nơi đây có thể vươn tay là bắt lấy ánh trăng, cuối cùng khi nắm ngón tay nắm lại, chỉ là hư không, chuyện xưa đã bao lâu.

“Mấy trăm năm, có lẽ, một ngàn năm đi, Trung Nguyên từng có một quốc gia rất phồn hoa, tên là Yển. Một ngày nọ, có một Vu sư (thầy mo, phù thủy) đi vào quốc gia, công bố nắm giữ được thuật trường sinh bất lão. Người dân đương nhiên là hoài nghi. Vu sư nói, chỉ có dòng máu hoàng thất thuần khiết mới có thể nhận được thuật này. Hoàng thượng chần chừ thử nghiệm, các đại thần nghi ngờ Vu sư muốn dồn Hoàng thượng vào chỗ chết. Nhưng nếu không thử, tâm nguyện để vương ngàn năm sao có thể hoàn thành. Sau đó, nữ nhi mà Hoàng thượng thương yêu nhất xuất hiện.”

Không một ngọn gió, sa mạc trở nên rộng rãi mênh mông.

“Nàng đến thử pháp thuật này, nguyện ý làm vật thí nghiệm bởi vì muốn phụ hoàng của nàng trường thọ. Nhưng mà, Vu sư làm thuật khiến nàng chết, Hoàng thượng bị ai không thôi, đánh chết Vu sư. Sau đó Hoàng thượng nhanh chóng già đi, suốt ngày ủ rũ, lúc nào cũng tưởng nhớ nàng.”

Triều Âm nắm chặt dây cương.

“Chuyện xưa chỉ đến đây...Muốn biết sau này ra sao không? Mười năm sau, khi hoàng thượng sắp băng hà, lúc ngài hấp hối lại thấy nàng. Nàng đứng trước giường hắn, vẫn là dáng vẻ của một cô gái. Vu sư kia không có gạt nàng, nàng quả thật trường sinh bất lão. Nàng nói, phụ hoàng, ta vì sự tưởng nhớ của người mà sống.”

Đó là dị thuật cấm kỵ của Nam Cương.

Phụ hoàng nàng nói, ta muốn người vẫn sống sót.

“Cô gái trẻ kia trải qua không biết bao nhiêu thời đại, hưng thịnh cùng suy vong, nàng sống thật lâu, chỉ cần có người nhớ rõ về nàng, nàng sẽ trường sinh bất lão. Vì thế nàng thường xuyên thu dưỡng một ít cô nhi, những cô nhi này sẽ nhớ nàng, cảm ơn nàng, mãi cho đến khi bọn họ chết. Mà nàng sau đó lại thu dưỡng cô nhi khác, cứ thế mà sống sót.”

Triều Âm cả người run lên.

“Người nói, trong lòng nàng suy nghĩ cái gì...”

Thanh âm Tâm Trần tung bay.

Chín năm trước, nàng lên làm chủ môn phái Cửu Hiên rất có uy vọng trong giang hồ. Sáu năm trước, người giết Độc Cô tướng quân bị triều đình bao vây tiêu diệt.

Hắn ôm nàng trong vũng máu, bắt lực khóc.

Hắn vẫn nhớ rất rõ khuôn mặt nàng, lúm đồng tiền của nàng.

Tâm mất trở nên mơ hồ.

“Sư huynh... ?!”

Nhan sắc trong trí óc hắn bỗng nhiên mờ dần.

... Được buổi sáng rồi cuộc có tác dụng sao?

“——— sư huynh?!”

Hắn muốn cười, không có khí lực, từ trên ngựa ngã xuống.

Bỗng nhiên hiểu được trước khi chết nàng muốn nói gì.

Không phải, vì sao. Không phải, ta hận người.

Mà là, thực xin lỗi.

Thực xin lỗi, khiến người có quyết định như vậy.

Ngay từ khi bắt đầu, có lẽ người đã biết kết cục này.

Người mệt mỏi đã bao lâu.

Yêu cùng chết, đối với người mà nói, đúng là xa xỉ.

Khi chín tuổi, ta lần đầu tiên nhìn thấy người.

Người thướt tha đi về phía ta, trưng ra bức họa với tiên cảnh bên trong, kéo cánh tay ta, ý cười trong mắt: “Ta gọi người là Tâm Trần, ta là Lam San, người có muốn theo ta không?”

Khi mười một tuổi, người lên làm chủ phòng môn, giữa tiệc ăn mừng, người bắt lấy tay ta: “Làm ta sợ muốn chết, cứ tưởng đã đánh mất người.”

Mười hai tuổi, người dắt đến một tiểu cô nương cười nói: “Tâm Trần, đây là sư muội của người, Triều Âm.”

Mười bốn tuổi, người ngạc nhiên trợn mắt: “Người làm Triều Âm tức giận bỏ chạy sao? Còn không nhanh chân đuổi theo.”

Mười sáu tuổi, có người muốn tướng quân suy sụp, ủy thác người ám sát tướng quân phụ nhân. Người trực tiếp tự mình giải quyết tướng quân sau đó nói không cần thêm thù lao.

Mười bảy tuổi, người ngẩng đầu, nheo lại mắt cười ấm áp với ta: “Theo ta đi đại mạc đi, Tâm Trần, ta muốn người làm tiểu nhị khách điểm.”

Mười chín tuổi, “Ta biết người thích lão bà, tựa như nhutta vậy~”

Tâm Trần, Tâm Trần, chẳng qua chỉ là trong lòng vẫn có bụi bặm phàm trần.

Trí nhớ bị được lực rút ra, hóa thành tro tàn biến mất.

Trên thế giới này, người có thể nhớ đến người chỉ có ta đi.

Người đang cười.

Đó là thông báo tàn nhẫn nhất thế giới với ta.

Lam San, xin cho ta quên người đi.

05

Mười một năm sau.

Đêm tối, trong dinh thự, ánh lửa tận trời.

“Trời ạ, đây là nghiệt gì...Mười một nhân khẩu a...”

“Đều bị giết đi?”

“Nhà này rốt cuộc chọc đến người nào, ra tay độc ác như vậy. Chủ nhà là một người hiền lành, vợ cũng xinh đẹp, sao có thể...”

“Hừ, cẩn thận — hung thủ có thể còn ở bên trong, phóng hỏa thiêu chết, chắc cùng nhà này có oán hận sâu đậm a...”

Cách.

Hắn mở mắt ra.

Giữa đám lửa cháy rực trời, nữ tử áo trắng rút kiếm đi đến, trên váy là một đóa hoa lớn nở rộ, yêu diễm như tu la.

Nàng có khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp.

“... con Tâm Trần sao?”

Nàng cúi đầu, thân ảnh bao xung quanh hẳn, nhìn nam hài lui ở góc tường. Gương mặt thật quen thuộc, nàng im lặng nở nụ cười.

Kiểm phản chiếu ánh lửa, máu chảy dọc thân kiếm, rơi xuống đất. Nàng chậm rãi tới gần hẳn, đôi mắt nam hài đen như mực lóe ra ánh sáng khác thường, thanh âm mỏng manh.

“... Tỷ tỷ... Người... Giống như đang khóc nha...”

“—— người không sợ ta sao?” Nữ tử lại mỉm cười, “Thật giống Tâm Trần trước đây.”

Nữ tử cười nhẹ nhàng như nước, thì thào nói. Nàng cúi người xuống gần nam hài, đưa tay xoa mặt hẳn.

“Tâm Trần ngu ngốc này, có lẽ ta rất muốn chết, nhưng nguyện vọng này của ta phải trả một cái giá rất lớn, người không thể nào trả nổi. Dùng tay người để giết ta, ta chưa bao giờ nghĩ tới.”

Bất luận thế nào, người, vẫn là kẻ phản bội.

Nghĩ rằng thật sự sẽ giết được ta sao.

Cho dù không có sự tưởng nhớ của người...Người cho là, Triều Âm đối với ta, chỉ có hận thôi sao?

“Nguyên nhân là, bụi phàm trần, mới không có cách nào xóa bỏ hoàn toàn a...”

Sự tiếp xúc ôn nhu mà lạnh lẽo, từ ánh mắt đến mũi, đến chóp mũi, tinh tế miêu tả.

“—— nha, người.”

Trong mắt nàng có tia sáng.

“Ta là Lam San, người có nguyện ý đi cùng ta không, trở thành trụ cột để ta có thể tồn tại ở thế giới này?”

“Người có thể... Luôn nhớ về ta không?”

Trận lửa hỏa thiêu kia ẩn hiện trong mắt nàng, thiêu đốt lòng của hẳn.

Ánh lửa sáng quắc được nữ tử áo trắng tiên diễm như Tu La châm lên cùng với máu, không gian yên tĩnh.

Hoàng hôn thả gần,

Thiều quang bán chướng sa.

Trễ thụ bạc phơ tại,

Phù sinh nếu cô thuyền.

2. Chương 2: Gọi Tên Của Người (nhất)

Huyền kính chiếu cô ảnh.

Thanh quang đêm đã trầm.

Nhất thiết phong Trúc Ngũ.

Hàng đêm bầu bạn quân vừa.

—— Trận lửa kia tựa hồ như cắn nuốt ánh mắt của hẳn, suốt cả một ngày không tắt. Bóng trắng kia in trong trí nhớ, miệng cười xinh đẹp như bức tranh vẽ.

06

Trường An.

“Cung nghênh Hoài An phu nhân.”

Thị nữ lui về hai bên hành lễ, dáng vẻ vâng lời. Một phu nhân mặc áo hoa nâng cầm đi vào, nhà cửa thâm u tịch mịch nay lại vang lên tiếng leng keng của vòng ngọc và trang sức.

Đi vào bên trong, cho hạ nhân lui ra ngoài, vén rèm lên chậm rãi đi vào.

Trong tầm mắt, ở thư phòng có một nữ tử mặc đồ đen, đang kéo tay áo, yên tĩnh, tóc đen tùy ý xõa sau đầu, chỉ đơn giản dùng một cây trâm ngọc cài lên.

Thấy nàng đến, nữ tử hơi động thân mình, ngoái đầu nhìn lại.

Đôi mắt trong sáng như trước, vẫn mỉm cười như trước, vẫn là dung nhan vĩnh viễn không phai tàn của trước kia, đẹp như đóa hoa bách hợp nghiêng nghiêng bên ánh trăng. Những bông hoa trên trần thế như vì nhan sắc của nàng mà xấu hổ thu mình.

“Chào.” Khuyên tai hoa đào phát ra ánh sáng, nữ tử nhẹ nhàng mỉm cười: “Triều Âm.”

Viên dạ minh châu trong hộp gỗ phát ra tia sáng kì dị, nữ tử nhìn thoáng qua, vẫy vẫy tay cho thị nữ cất đi, ánh mắt dừng trên người phụ nhân trước mặt. Tuổi tác cùng năm tháng vẫn chưa để lại trên khuôn mặt nàng bao nhiêu dấu vết, vẫn có thể nhìn ra, khi còn trẻ nàng có vẻ đẹp kinh động lòng người thế nào.

Hoài An phu nhân ngồi ngay ngắn, gương mặt nhìn nữ tử.

“Đã lâu không thấy.” Nữ tử mở miệng, tiếng nói như châu ngọc.

“Đúng vậy.” Bên môi Hoài An phu nhân nổi lên tươi cười, không phân biệt được là thật hay giả, “Nói chính xác cũng đã mười tám năm rồi.”

Nữ tử mỉm cười, chỉ vào chén trà bằng gốm sứ thanh khiết bên cạnh: “Phu nhân đến đây là vì chuyện của đương kim thánh thượng sao?”

Phụ nhân vuốt cằm: “Không nổi tiếng là Lam San cô nương của thành Trường An. Thánh thượng nay say mê với thuật trường sinh, không để ý tới triều chính khiến lòng người hoảng sợ. Vì thế tôi mới khẩn cầu Lam San cô nương tương trợ.”

“Không dám nhận.” Nữ tử tên Lam San cười khúc khích, nhan sắc khuynh thành, “Phu nhân trí tuệ hơn người, nói như vậy cũng là vì người khác nhờ vả, Lam San tất nhiên rất rõ ràng — Tử Hề.”

Một thiếu niên cúi đầu từ ngoài cửa tiến vào, quần áo màu xanh sạch sẽ sẽ nhã nhặn, không biết có địa vị gì ở đây. Đôi mắt đen của hắn chỉ để ý đến bức thư sắp được giao cho Hoài An phu nhân. Hoài An phu nhân gương mặt nhìn lại nghe Lam San nói: “Phu nhân hãy đưa thư này đến tay Thánh thượng, mời người tới gặp Vu sư trên núi, sự việc sẽ được giải quyết.”

Phụ nhân giật mình, sau đó cảm tạ.

“Thánh thượng không để ý tới triều chính không phải vì nhan sắc mà là vì trường sinh, mà người khởi xướng lên chính là Vu sư này.” Lam San uống một ngụm trà, “Đây là việc nhỏ, phu nhân không cần lo lắng.”

Việc nhỏ sao, trong lòng phụ nhân cười cười, gương đôi mắt vô ý nhìn về thiếu niên. Thiếu niên đã lui đến bên người Lam San, lẳng lặng đứng, một hình ảnh cô độc. Mặt mày tuấn tú anh khí, khóe môi hơi nhếch lên, đôi mắt đen dài nhỏ trong như ao nước, giống như hắn, giống như hắn.

Nàng bình tĩnh nhìn một lúc lâu, thở dài, đứng dậy.

“Thiếp thân cáo từ.”

“Cung đưa Hoài An phu nhân.” Lam San đứng dậy hành lễ, cười nói: “Nghe nói Hoàng thượng đã lập đền thờ trình tiết hai mươi năm cho phu nhân, xin chúc mừng.”

Phụ nhân thân mình chấn động, lại cười cười, rời đi.

07

Đêm dài, lạnh như nước.

“Sư phụ.”

Thiếu niên đứng ngoài cửa, vóc dáng cao to hiện lên đơn độc dưới ánh trăng. Cúi đầu nói nhỏ, cửa từ từ mở ra, nữ tử mặc quần áo màu xanh nhạt xuất hiện trong tầm mắt. Môi đỏ mọng, da trắng như tuyết, đôi mắt đen như có làn nước bao phủ, đôi môi mỉm cười.

Hắn nhìn thấy thì giật mình.

“Trời lạnh, thấy sư phụ đêm dài không ngủ liền đến xem người. Đã không còn sớm, thỉnh sư phụ nghỉ ngơi.”

“Chỉ vì việc này sao?”

“Vâng.”

Nàng nở nụ cười nhẹ: “Tử hê, người có biết, mặt trời mọc hay mặt trời lặn thì đối với ta không hề có ý nghĩa, hiện tại cũng không biết ta đã mấy tuổi, ta còn có khái niệm thời gian sao?”

Khi nói những lời này, nàng cười trở nên trong suốt như có như không, ánh mắt di chuyển, tròng mắt liếc hắn. Tử Hê xấu hổ, hạ giọng nói: “Vậy Tử Hê cáo từ.”

“Ai, đầu gối.” Lam San thở dài, tránh người đem cửa mở ra một chút.

“Tiến vào, không phải là chỉ muốn nhìn ta một chút sao, ta cho người nhìn đủ mới thôi.”

Thiếu niên giật mình, sau một lúc lâu, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, mím môi thật chặt, sau đó không bận tâm nam nữ khác biệt mà đi vào.

Chén trà dưới ánh nến phát ra những tia sáng như ngọc, tạo thành sương mù trước tầm mắt, lượn lờ như mây, khiến ý nhân trước mặt trở nên mờ mịt, như là một bức tranh tiên cảnh.

“Uống không ngon sao?” Mỹ nhân cười hỏi.

“... Ngon.” Hương thuần khiết, khi uống vào ấm áp nhưng lại mát lạnh thấm cả tim gan.

“Đương nhiên, ta có kinh nghiệm pha trà ít nhất cũng một ngàn năm, người ngoài không dễ gì uống được, lần này người xem như là có phúc rồi.”

“... Đúng.”

“Ha ha, ta nói với người nga Tử Hê, hôm nay nha...”

Hắn không biết nên trả lời thế nào, có lẽ hắn không cần đáp lại, chỉ mình nàng nói là đủ. Nhiều năm trôi qua như vậy, cũng chỉ là mình nàng cười nói, thao thao bất tuyệt, nàng cười mang theo tia châm chọc ngả ngớn. Hắn chỉ ở một bên lắng nghe, sau đó gật đầu thấp giọng đáp lời. Có lẽ việc này rất hay xảy ra, vị trí của hắn có cũng được, không có cũng chẳng sao, bất cứ ai cũng có thể thay thế.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn không tự chủ mà trở nên buồn bã.

“Uy, Tử Hê, nói người bao nhiêu lần, nghe người ta nói chuyện thì không được thất thần!”

Thanh âm có hương vị hờn dỗi, nàng vươn bàn tay trắng như ngọc hươu hươu trước mặt hắn.

“Nói, vừa rồi ta nói đến chỗ nào?”

“Hồi sư phụ, vừa rồi nói đến ‘Người pha trà giỏi nhất thành Trường An là...Sắc lão nhân’” Ba chữ cuối cùng, hắn hơi dừng một chút, hạ đôi mắt, những từ này từ trong miệng hắn thốt ra cảm giác thật lạ.

“Ai, chuyên tâm nghe vậy sao, trẻ nhỏ cũng dễ dạy thật!” Lam San cười ra tiếng, hai tay tạo thành chữ thập, nàng cười trên miệng lan tràn khiến cả không gian như bừng sáng, “Tử Hê, sáng hôm nay ta lại gặp được hắn, người biết không, hắn nha...”

Chuyên tâm... Sao?

Thiếu niên bắt đầu dĩ công khóe miệng.

A, nhiều như vậy năm, sớm đã luyện thành.

Lam San chỉ có một người đồ đệ là hắn.

Năm chín tuổi, khi hấn gặp nàng, là một cảnh tượng vô cùng thảm thiết.

Có lẽ trận lửa kia chưa bao giờ tắt qua trong lòng hấn, lửa gào thét cắn nuốt cùng tro tàn cháy đen bị gió bốc vào thiên không. Máu, những viên ngói tàn vụn, cây bị gãy, thi thể, tất cả đều tiến vào lòng hấn. Trong trí nhớ có một đoạn màu đỏ tươi, tuy ngắn nhưng quấn chặt toàn thân hấn.

Hấn vì thế mà cứng ngắc sợ hãi, chỉ hơi động đậy là bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Bắt đầu từ ngày đó, thế giới của hấn đã sụp đổ. Sau đó, nàng xuất hiện.

Dưới ánh trăng, gió đêm đưa tới một mùi hoa nhàn nhạt.

Nữ tử mềm mại không xương ghé vào cái bàn làm bằng gỗ tử đàn, lông mi như cánh bướm. Tay áo giương cao để lộ ra cổ tay trắng như ngọc, tóc đen xõa quanh thân.

Môi dưới ánh sáng nhàn nhạt toát ra ánh sáng màu hồng, kiều diễm ướt át.

Tử Hề lẳng lặng rũ mắt chăm chú nhìn nàng. Sau một lúc lâu mới thấy bản thân thất thố, đứng dậy ôm nàng đặt trên giường hoa sen.

Lại một lần nữa cảm giác được sự yếu đuối của nàng. Thân hình thật nhỏ nhắn, không tồn sức lực nào đã có thể ôm nàng vào ngực. Không biết từ lúc nào, trong lòng hấn nổi lên một cổ chua chất.

... Làm sao giống.

Vì bị đặt lên giường, nàng bỗng mở mắt chớp mắt cười.

“Không phải giống mà chính là thế. Ta rõ ràng là một lão yêu quái.”

“Sư phụ không giống lão yêu quái.” Hấn bình tĩnh cãi lại.

Lại bị nhìn thấu.

“Ta chính là lão yêu quái. Những chuyện mà sư phụ ngươi đã trải qua, người nào có thể sánh bằng.”

Cổ chua chất kia lại dần lan tràn, thiếu niên bình tĩnh đứng dậy: “Tử Hề cáo từ.”

“Ôi chào, đợi chút.” Giữ chặt ống tay áo của hấn, “Có việc nói với ngươi.”

Tử Hề nghĩ nghĩ, xoay người định kéo ghế dựa lại.

“Không cần, như vậy thật xa cách, ngươi ngồi đây là được.” Nàng vỗ vỗ mép giường, “Đừng nói với ta những lời như nam nữ khác biệt, nếu không ta phải nghĩ cho người đọc nhiều sách như vậy là sai lầm a.”

Hấn ngồi xuống, cách nàng rất gần, có thể ngửi được hương thơm.

Hấn mở miệng: “Có phải sư phụ muốn nói tới chuyện của Hoài An phu nhân hay không?”

Lam San cười rộ lên, sau đó nghiêm mặt nhìn thiếu niên. Khuôn mặt dần dần hoàn thiện với cơ thể cường tráng, thân hình nhanh nhẹn, sạch sẽ, mặt mày anh khí, trầm tĩnh như bóng đêm. Bỗng dưng nàng nói một câu: “Sau khi ngươi lớn lên nhất định còn tuần tú hơn hấn.”

“... Sư phụ?”

“A, không có việc gì.” Nàng nheo lại đôi mắt xinh đẹp, “Ngươi nói đúng, đúng là nàng, ngươi biết nàng là ai không?”

“Chính thất phu nhân của tướng quân tiền nhiệm.”

“Không chỉ như vậy.” Nữ tử đưa tay chạm nhẹ vào chiếc vòng trên tay thường thức, sau đó giương mắt nhìn thiếu niên. Vô luận là ai, thấy hình ảnh một cô gái như tiên nữ đùa với đôi tay trắng nõn cũng phải thất thần. Huống chi lại là Lam San có tướng mị hoặc thế này.

“Cha ngươi là mối tình đầu của nàng ~”

“...”

“Thế nào?”

Mặt Tử Hề không chút thay đổi nhìn nàng.

“Sư phụ, lão bà đều nhiều chuyện như vậy sao?”

“Ta chính là lão bà như thế nào?”

“Mới vừa rồi, Tử Hề nghĩ sư phụ muốn nói chuyện gì rất quan trọng, thì ra là chuyện này.”

“... Tiểu hài tử nhà người sao lại không thú vị vậy a!” Về mặt nàng bất mãn.

Tử Hề nhìn chăm chú nàng một lúc lâu.

Đây là dung nhan mà phụ thân hắn lưu luyện si mê cả đời.

“Tử Hề chỉ quan tâm Hoài An phụ nhân có gây bất lợi cho sư phụ hay không thôi.”

Dù sao, giết người kia là nàng, sư phụ của hắn, ngay khi bắt đầu hắn đã hiểu được.

Nữ tử giữa trận lửa kia, áo trắng như tuyết, môi hồng như máu. Máu như những đóa hoa sen nở rộ trên quần áo của nàng.

Nàng rút kiếm mà đi đến trước mặt hắn. Ánh lửa khiến đôi mắt nàng trông giống như viên ngọc lưu ly.

Nay nghĩ lại, cảm thấy không chân thật.

“Nói như vậy ~” Nàng nháy mắt, cười, “Tử Hề, không phải người mới là người bất lợi với ta nhất sao? Người ta, Hoài An phụ nhân cũng chỉ là bị ta giết cả nhà mới tình đầu, nhưng Tử Hề người là...”

“Sư phụ!”

Hắn cúi đầu gọi ra tiếng, thanh âm lạnh lẽo.

Không thể tin nàng vừa cười cừa có thể nói ra những lời này.

Ít khi Lam San chịu nhường nhịn: “Được, ta không nói. Nói chuyện khác, Tử Hề, tháng sau là sinh nhật mười sáu tuổi của ngươi, muốn cái gì không?”

Đề tài khiến hắn giật mình.

“Sư phụ đã cho Tử Hề quá nhiều, Tử Hề không còn muốn gì nữa.”

Lời nói dối.

Hắn vẫn muốn, chỉ là không dám nói, bởi vì ý muốn này rất mờ mịt rất trầm trọng.

Hắn vẫn chưa đủ mạnh mẽ, có thể vì ai đó mà tạo một mảnh trời riêng.

Khi Tử Hề rời đi, vừa mở cửa phòng ra lại nghe tiếng nói.

“Còn nhớ rõ không?” Lam San gọi hắn.

Thanh âm mềm nhẹ: “Ước định lúc trước.”

Thiếu niên thân hình chấn động mạnh, cứng đờ, lưng thẳng tắp.

“Ta nói rồi, qua tuổi mười sáu, học thành võ nghệ, ngươi có thể tới giết ta.” Nàng từ từ nói.

“Ta lúc nào cũng có thể nghênh tiếp. Tử Hề, thù giết cha không báo, không phải là hiếu tử, đây là bước đi đầu tiên để ngươi trở thành nam nhân thực thụ.” Nàng nói chuyện vĩnh viễn nhẹ nhàng như vậy, lại đoán không ra dụng ý chân thật của nàng. Thiếu niên đưa lưng về phía nàng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy nụ cười mê ly đó.

“Còn có, ngươi thật sự càng ngày càng giống cha ngươi. Khó trách, Triều Âm nhìn ngươi chăm chăm.”

Lạ.

Cửa đóng lại, chỉ còn ánh trăng tịch mịch trước đình viện.

3. Chương 3: Gọi Tên Của Người (nhị)

Một tháng sau.

Đệ nhất thanh lâu Trường An.

Kính Hoa các.

“Gần đây nghe sư phụ nói mình bận bịu nhiều việc...Tử Hề lo lắng đã làm cái khiến sư phụ để bụng...”

Thiếu niên cúi đầu nhìn không rõ biểu tình.

“Thì ra... Là việc này, sư phụ, ngài làm cho Tử Hề không biết ngài tốt hay không nữa...”

Bỗng dừng hẳn ngừng đầu, chỉ vào biển hành nghề của một hoa khôi treo trên lầu các.

“—— Người quả thực là nhàn rồi a!”

Hoa khôi đệ nhất Trường An, Bách Hợp cô nương. Trong vòng một tháng, nhan sắc khuynh thành này đã truyền khắp Trường An. Công tử tài tử, ăn chơi trác táng có thể bỏ ra vạn hoàng kim mà mua một nụ cười của nàng.

Hiện tại, Bách Hợp cô nương khó lộ mặt trong truyền thuyết đang mặc một thân quần trắng lụa mỏng, cổ tay áo thêu hoa bách hợp chỉ vàng, nàng lấy tư thế mê người ngồi trên ghế, mặt cười tủm tỉm viết “Bà chủ đã già nhưng dao chưa già ~”

“Người ta nhàm chán thôi ~” Bách Hợp cô nương hờn dỗi nói một tiếng, tay áo che miệng, khung cảnh nhu tình, “Thời gian nhiều như vậy không cần lãng phí a, người ta chỉ muốn thử xem có bao nhiêu mị hoặc thôi.”

“Mới một tháng, động tác của nữ tử phong trần đều học được, không hổ là sư phụ.” Tử Hề đứng trong phòng của nàng tại Kính Hoa các, nhìn dáng vẻ của nàng kia, lời nói thật châm chọc. Biết nàng thích vui đùa, nhưng thế này có hơi quá đáng không, dù không già không chết, nhưng dù sao cũng là nữ nhân, vạn nhất...

“Nha, nữ nhân đều là ái mộ hư vinh, lão bà ta cũng vậy, ba ngàn sủng ái chỉ dồn vào một thân, thật tốt.” Không biết khi nào nàng đã tiến tới trước mặt hắn, hương thơm tràn ngập trong mũi, đôi mắt long lánh nước, ý cười trong suốt, giống như đã tiến sâu vào trong tâm hồn hắn.

Tử Hề hô hấp cứng lại, lui về phía sau, mắt tự nhiên dời ánh mắt đi. Lam San cười, thu thân về, tại chỗ xoay một vòng, tay áo tung bay, hương thơm lan tỏa, như thần tiên nữ tử từ họa bước ra.

“Trà Lăng vương rất hào phóng, tối nay muốn mua một khúc nhạc của ta, đàn bài nào đây?”

“Hỏi sư phụ, Tử Hề không biết nhạc.” Không phải là không biết, chỉ là không tinh thông.

“Ai, cho người đọc binh thư pháp thư, lại quên cho người học cái này.” Lam San hít một tiếng, “Gây đàn cho vương gia nghe, nên thận trọng một chút, đêm nay người ở lại đây đi.”

“... Sư phụ?”

“Sư phụ người bán nghệ không bán thân, không có người tiến vào, yên tâm đi?” Lam San cười, ngón tay ngọc bắn vào trán của hắn, hắn võ học cao thâm cũng không thể tránh đi một kích này.

“Trà Lăng vương nghe khúc xong uống rượu rồi đi, sẽ không ngủ lại đây.”

Đêm đó, Kính Hoa các ca múa mừng cảnh thái bình, Bách Hợp là chủ bài, nàng vừa ra, cả gian phong bình bính hương sắc. Vũ nữ lui vào trong, nàng ôm đàn ngồi một mình trên đài, cách một bức màn che, cả sảnh đường đều cảm thán thưởng thức.

Nàng đánh đàn ca hát, phảng phất dưới ánh trăng huy hoàng khung cảnh như trong mơ. Tử Hề yên lặng ngồi ở một góc, từ chỗ tối nhìn ánh sáng bao quanh nàng, đôi mắt đỏ, đôi mày đỏ, vẫn cười như vậy.

Múa cũng tốt, tiếng ca cũng tốt, cầm khúc cũng tốt, không giống ở nhân gian.

Dường như tới khúc cuối sẽ hóa thành bướm bay đi.

“—— thì ra muôn hồng nghìn tía khai lần, giống như như vậy đều phó cảnh tượng đồ nát.

Ngày tốt cảnh đẹp nề hà thiên, thưởng tâm chuyện vui nhà ai viện!

Nhắm giống như cảnh trí, ta ông ngoại cùng bà nội nếu không nhắc tới.

Hướng phi mộ quyện, mây tía thúy hiên;

Mưa bụi phong phiến, yên ba họa thuyền.

Cầm bình nhân thác xem này thiêu quang tiện.”

Hắn nhớ rõ này khúc, tên là kinh mộng .

“Đạo chơi công viên kinh mộng.

Trong mộng không biết thân là khách, nhất thưởng tham hoan.”

Hắn biết được giọng của nàng rất hay, nhưng lại không thể tưởng có thể hay như thế.

Hắn còn không biết những gì về nàng?

Khi nàng ra đời, hắn chưa xuất hiện.

Khi hắn ra đời, nàng đã trần trọc ngàn năm.

Thời gian ở giữa, dài lâu đến khó mà quên được.

Khúc nhạc hoàn tất, mọi người đang thất thần hồi hồn, vỗ tay như sấm dậy.

Ở dưới lầu, nàng uống rượu mua vui, tiếng cười của Trà Lăng vương sang sảng vang trên lầu. Phòng của Bách Hợp cô nương không ai có thể tiến vào, hắn đẩy cửa sổ tiến vào đợi nàng, lại phát hiện bên trong đã có người.

Che mặt bằng khăn đen, ánh đao lạnh thấu xương.

Tổng cộng có ba người, công lực không hơn kém nhau, có thể nói ra tay rất chuyên nghiệp. Tử Hề nâng mi, đưa tay ra một chiêu đã làm nát xương cổ tay của một người. Mặt hắn không thay đổi thần sắc, rút kiếm, bước chân không di chuyển, một tay để ra sau lưng, tay kia cầm kiếm, đâm, xuyên, chém, trảm, xoay, thế kiếm tương giao.

Ba người kia ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp, không tiếng động ngã xuống.

Không chịu nổi một kích.

Tử Hề trong lòng cười lạnh.

Lúc này, cửa mở ra, Lam San “A nha” một tiếng nhỏ, không biết là kinh ngạc hay gì khác, sau đó thần sắc như bình thường khép cửa lại.

“Tử Hề, mọi người đã chết, ta làm sao có thể thẩm tra?” Nàng nâng chén trà ngồi xuống, vẻ mặt ủy khuất oán trách.

Thiếu niên mặt không chút thay đổi nói: “Không cần thẩm vấn, Trà Lăng vương phái người đến.” Nói xong liền đẩy quần áo bên hông thi thế, lộ ra một dấu ấn trên làn da.

“Người của Trà Lăng vương.”

Lam San nhú mày: “Tới giết ta?”

“Chắc thế.”

“Mặt người dạ thú, trước khi giết người còn gặt ta mua một khúc nhạc.” Nàng hừ một tiếng.

“Sư phụ nên nhanh chóng rời đi Kinh Hoa các, nơi này không an toàn.”

“Ta cũng sẽ không chết, ngươi sợ cái gì.” Nàng nghiêng ngả bắt đầu cười, “Huống hồ, chơi càng ngày càng vui không phải sao?”

Tử Hề nhìn chăm chăm nàng, sắc mặt như sương.

“Trà Lăng vương kia, chắc là người của Vu sư, hẳn là bức thư ta đưa cho Triều Âm đã có tác dụng.” Nàng nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ nói, “Tử Hề, ta không có việc gì, người yên tâm.”

Hắn làm sao có thể yên tâm.

“Nha, đêm nay gọi người tới là có việc.” Nữ tử đứng lên, đêm nay gọi người lưu lại, là có sự.” Nữ tử đứng lên.

Tử Hề ngăn ra: “Sư phó thỉnh giảng.”

Giây tiếp theo, đôi mắt nàng đã gần trong gang tấc, lông mi cánh bướm lướt qua mũi hắn, đôi môi tiến đến đôi môi hắn, cảm giác non mềm, hương vị ngọt ngào, giống như trong giấc mộng.

Hắn chợt hô hấp nhanh, nàng thừa cơ mà tiến vào.

Khiếp sợ hơn mười giây, hắn bỗng dưng đẩy người trong ngực ra, ngực kịch liệt đập phập phồng, đã quên cách thở.

“Thích không? Đây là quà sinh nhật của người.” Nàng nâng cằm, cười sáng lạn, vừa lòng chạy xung quanh đuổi theo ánh mắt xấu hổ cùng khuôn mặt đỏ bừng của hắn.

“Sư phụ...” Hắn lui ra phía sau, dường như là dán sát vào vách tường, “Về sau thỉnh không được như vậy.”

Hắn nhắm mắt lại.

Cảm xúc mênh mông khi này là gì.

Khi này đẩy nàng ra lại lưu luyến là gì.

Vì sao hắn lại sợ sệt, sợ hắn si mê sao?

“A, vừa rồi cùng Trà Lăng vương uống rượu, có một lãng tử muốn khinh bạc ta.”

Tử Hề nghe thấy mới từ trong xấu hổ hồi phục tinh thần.

“Ta thiếu chút nữa đã một chưởng đánh chết hắn. May mắn Trà Lăng vương đã cho người kéo hắn xuống đánh.” Nàng vỗ ngực, “Vì thế ta đã nghĩ kỹ a, chơi trò kỹ nghệ này dù vui nhưng cũng dễ dàng khiến người ta khinh bạc mình. Ta chỉ là không già không chết, những thứ khác thì bình thường. Nếu ngày nào đó bị tên háo sắc nào chiếm tiện nghi, muốn khóc cũng không kịp, cho nên thôi...”

Nàng ngẩng đầu nhìn Tử Hề một cái, lại đùa, “Để phòng ngừa vạn nhất, liền đem nụ hôn đầu cho người, thế nào, người thật lợi nha, thật là nụ hôn đầu nga~ Nụ hôn đầu của đệ nhất hoa khôi Trường An nga ~~ nhanh chút cảm ơn đi...”

“Sư phụ!”

Thiếu niên mặt âm trầm nói một câu, “Thỉnh không cần lại nói như vậy.”

“Nga nha, thẹn thùng.”

“... Sư phụ!”

“Ta nói Tử Hề, người thật không thú vị a.” Nàng ghé người trên bàn trà, “Chơi với cha người vui hơn nhiều. Được rồi, vừa này là ta khinh bạc người, thực xin lỗi, trâu già gặm cỏ non.”

Này không phải trọng điểm a.

“Tử Hề không phải ý tứ này.” Hắn cúi đầu, cố ý nói cung kính, “Sư phụ dù sao cũng là danh nữ tử, không thể tùy tiện như vậy.”

“Nhưng thân mật với người không phải tốt hơn so với người khác sao?” Nữ tử bước đến trước mặt hắn, ngẩng đầu hỏi, lại cười rộ lên. Nàng đưa tay chạm vào cằm hắn, đôi mắt xinh đẹp mê ly, thanh âm cũng trở nên dụ hoặc.

“Hơn nữa, đây lòng người cũng vui mừng mà.”

Sau khi trầm mặc một hồi lâu, thiếu niên cũng đem ánh mắt đặt trên mặt nàng, hần so với nàng cao hơn, khi cúi đầu nhìn không hiểu vì sao trong lòng nóng lên.

Sau đó, hần chậm rãi đem tay nàng dưới cằm rời đi, lúc buông tay ra lại luyến tiếc.

“Sư phụ, cho dù người là sư phụ của Tử Hề, cũng xin đừng phỏng đoán suy nghĩ của đệ tử.”

Đôi mắt thiếu niên không một tia gợn sóng.

“Sư phụ, ta tông quân.”

Nữ tử thu hồi tay, cười nhạt.

Xoay người đưa lưng về phía hần. Khuyên tai rung động.

“Chúc người thành công.”

Nàng chỉ nói một câu này, không hơn. Chỉ một câu, không thể nghe ra được tình cảm chân chính của nàng.

Tử Hề lẳng lặng đứng sau nàng một lúc, giống như đang chờ đợi điều gì đó, ngay cả chính hần cũng không biết. Cuối cùng, không hiểu vì sao bản thân lại tức giận, thanh âm trầm đi một chút.

“Sư phụ, Tử Hề cáo từ.”

Tinh anh đèn nợ nước, nổi danh sa trường, có lẽ đây mới là điều hần nên làm.

Bắt đầu chín tuổi nàng dạy hần võ công, lúc ấy hần không biết võ công nàng có bao nhiêu lợi hại. Sau đó nàng cho hần đọc binh thư pháp thư, y thuật, trận thuật, từng từng cái, đem nội công hai mươi năm truyền cho hần. Trừ những lúc học hành này, nàng chính là dẫn hần đi ngao du sơn thủy thưởng thức phong cảnh. Buổi tối nghe nàng cần nhàn liên miên rất nhiều chuyện, mãi đến khi đi ngủ mới thôi. Khi hần còn nhỏ, hần chỉ có thể lấy một tấm chăn đắp lên người nàng, lớn lên hần có thể ôm nàng về giường. Vóc dáng của hần ngày càng cao, bàn tay ngày càng lớn, thân hình ngày càng nhanh nhẹn, bả vai dày lên, khuôn mặt cũng trở nên anh khí. Nhưng nàng vẫn đáng vẻ đó, bảy năm qua nụ cười trên mặt nàng chưa từng biến mất, mà hần cũng chưa từng chán ghét nụ cười đó. Nàng luôn nói bên miệng nàng là lão yêu quái, hần nhất định sẽ làm mặt lạnh cãi lại.

Hần biết rất nhiều điều về nàng, lại đoán không ra nàng đang nghĩ gì, có lẽ, không ai có thể hiểu được nàng. Hần không biết, nàng sống vì cái gì, nàng muốn cái gì. Nàng rất giống với người bình thường, có vui, có mừng, có khổ, có bi.

Nhưng nàng cũng không phải.

Tử Hề.

Khi gọi hần, đôi mắt nàng luôn mang theo ý cười, quá mức chói mắt, làm hần hoài nghi nụ cười ấy có phải thực hay không.

Hần chỉ biết Lam San trong bảy năm qua, vậy trước kia thì sao? Có thích qua ai, có yêu ai, có oán ai, có hận ai, có phải nàng đã nguyện trang bản thân trở nên im lặng. Nàng trải qua đau khổ nào, chịu qua tra tấn nào, chảy những giọt lệ nào, hần hoàn toàn không biết. Có phải nàng rất cô đơn nên phải nói chuyện với hần mới có thể đi vào giấc ngủ hay không?

Nay, nàng nói, người mười sáu tuổi, có thể tới giết ta, ta phụng bồi.

Nàng nói, không báo thù giết cha, là bất hiếu.

Nàng nói, đây là ước định của chúng ta.

Nàng làm sao có thể như vậy, hần không hiểu, hần vẫn không hiểu.

Hần không biết có phải hần đang lẩn trốn hay không.

4. Chương 4: Gọi Tên Của Người (tam)

Thiếu niên vừa đi, quay đầu lại hắn đã ngây người ba năm tại biên quan. Trên tay hắn tung tóe bao nhiêu máu hắn không rõ. Trước kia khi ở cùng Lam San, nàng cũng thường xuyên giao nhiệm vụ cho hắn, cũng là giết người, nhưng không giống thế này.

Mười chín tuổi, hắn trở thành Trung Lan tướng quân trẻ tuổi đầy hứa hẹn, thuộc hạ trực tiếp của Độc Cô tướng quân. Biên quan cực lạnh, hàng năm tuyết rơi không ngừng. Đêm binh lính yên lặng mai táng, lạnh thấu xương, binh lính cùng thượng tướng ngồi ở trong lều nâng cốc nói chuyện phiếm. Ánh lửa toát gương mặt của họ, ngoài doanh trại kết băng. Hắn ban đêm ra bờ sông, nơi nơ rét lạnh, ánh trăng sáng tỏ, so với Trường An còn đẹp hơn.

Khi ở biên quan hắn đã học được thói tiêu. Lúc trước hắn thậm chí không phân biệt được sáo và tiêu. Sa mạc cát vàng hay là cánh đồng tuyết biên quan, đều làm cho người ta cảm thấy cô đơn tịch mịch, nhưng khung cảnh trong tầm mắt thì thật tráng lệ. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh trăng thật thê lương.

Hắn từng thổi thử “Kinh mộng”, nhưng cho dù thế nào cũng thành âm thanh bi thương, réo rắt thảm thiết.

Thì ra cho dù hoa khoe đua sắc bao lần thì cuối cùng cũng là cảnh tượng đổ nát.

Muốn bay về chân trời, mây tím núp bên hiên nhà; mưa bụi phong trần, chiếc thuyền trong sóng gió.

... Đó là nàng sao?

“Đây hẳn là chương 10 của “Hoàn hồn kí?””

Tiếng nam nhân trong sáng vang lên phía sau, Tử Hề kinh ngạc, quay đầu thở dài: “Tướng quân đại nhân.”

“Sao lại thổi ca khúc này?” Nam nhân hí mắt cười: “Đây chính là ca khúc của nữ tử hồng trần.” Dừng một chút lại nói: “Sao không ở với binh lính, bên trong lều có rượu có thịt lại ấm áp.”

Tử Hề thần nhiên cười.

“Cũng chỉ có người không vui đứng nơi này.” Tướng quân cảm thán ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

“Có người để nhớ sao?”

Tử Hề nghĩ nghĩ, gật đầu. Đối phương cười ha ha, “Là một cô gái?”

Hắn giật mình, rũ mắt xuống. Nhớ thì như thế nào, nàng muốn hắn nhớ, như vậy nàng mới có thể sống. Người khác tái sinh hơn mười lần, còn nàng thì sao? Nàng dựa vào sự tưởng niệm của người khác mà sống. Hắn thì tính là cái gì, chỉ là một gã khách qua đường sao? Một hạt bụi quanh nàng? Ba năm trước đây hắn chạy đi, nàng chỉ nói một câu, thậm chí không hỏi hắn sẽ rời đi bao lâu.

Đối với nàng mà nói, kỳ thật hắn không là gì cả.

“Là một cô gái.” Nghĩ đến đây, thiếu niên đáng người cao to lạnh lùng trả lời: “Là sư phụ của ta.”

Tướng quân nghe vậy cả kinh, vừa cười nói: “Người nên nhắc đến nàng sớm hơn, võ nghệ của người khiến ta rất tò mò, chính xác do nữ tử truyền dạy sao?”

“Chính xác.” Hắn đùa nghịch tiêu, “Ty chức bất tài, tướng quân mới vừa rồi quá khen.”

“Ai, không nói nữa.” Tướng quân khoanh tay nhìn xung quanh, trong không rét lạnh lại cảm thán: “Có vẻ như người có tâm sự, có nghĩ trở về Trường An hay không?”

Tử Hề không tự chủ nhìn về phía nam nhân: “Tướng quân...”

“Sinh nhật Hoàng Thượng, người gọi ta trở về. Người ở đây cũng cô đơn nên trở về thôi, vừa vặn ta sẽ giới thiệu người với Hoàng thượng.”

Hắn vốn định chối từ.

Trong đầu lại không tự chủ hiện ra dung nhan của nàng. Bách hợp kiều diễm dưới ánh trăng, nàng luôn cười, cười đến quỵn rũ, cười đến mê ly, cười đến câu lòng người.

Còn có nụ hôn như giấc mộng kí, đôi lông mi cánh bướm phớt qua mũi.

Không ngờ nhưng nhớ lại là một chuyện thống khổ như vậy, nhưng nàng lại sống nhờ nó.

“Tử Hề tạ tướng quân.”

Vì thế hắn đã trở lại, trở lại Trường An xa hoa này. Việc gì cũng chưa làm, giữ sạch phong trần tham gia thọ yến của Hoàng thượng.

Thánh thượng rất thích hắn, thưởng thức võ công thâm hậu của hắn. Thánh thượng nhìn ra được, hắn bề ngoài tuấn tú, văn võ song toàn, tương lai sẽ rất sáng lạn. Sau khi được ban thưởng thì có rất nhiều người tiến tới nịnh hót, công chúa Tây cung xinh đẹp, quận chúa Hoa phủ cùng tụ lại với nhau nói chuyện, đem ánh mắt nóng rực nhìn về hắn.

Có lẽ, nhiều ngày sau, hắn sẽ thành tiêu điểm bàn luận của nam nữ trong cung.

Hắn có chút không được tự nhiên.

Cái này gọi là vĩ đại đây sao.

“Những quan văn luôn xem thường chúng ta vũ phu, lần này xem như hả dạ.” Tử lượng tướng quân vô cùng tốt, ngàn chén không say. Khi tan yến đã có chút choáng váng.

“Tướng quân quá khen.”

“Ôi chào, đừng nói như vậy.” Nam nhân vỗ vỗ vai Tử Hề, kêu đại thần có quan hệ tốt ở trong: “Trễ thế này, mang người đến một nơi rất tốt.”

11

Nơi đó lại là Kính Hoa các.

Tử Hề đứng trước cửa thật lâu, phố phường bốn phía huyên náo, bình tĩnh lại như đã cách xa một thế kỷ.

“Sao lại không đi vào, sợ rồi sao?” Tướng quân cười hỏi.

“Tử Hề chẳng qua kinh ngạc, tướng quân cũng biết nơi này.” Hắn nói rất nhẹ, không biết đang đùa cợt mình hay là tướng quân.

Tướng quân tất nhiên không nghe được ý tứ của hắn: “Ta nói các người không được khinh bỉ chúng tôi là vũ phu.” Một vài vị bên cạnh hô to oan uổng.

Hắn kinh ngạc nhìn bằng hiệu kia, thất thần, không nghe thấy tiếng của bọn họ cười mắng.

Tú bà dẫn họ vào một lầu gác nhỏ.

“Khó có được tướng quân đại nhân đến đây một lần, tại hạ đã đặt một gian phòng và chuẩn bị một khúc diễn.” Một người bên cạnh tươi cười nói, “Không giấu ngài, lần này rất đặc biệt.”

“Vâng, đúng vậy!” Tú bà ở bên cạnh cười: “Hiếm khi các chủ biểu diễn, nghe đại nhân tới liền tự nguyện đàn một khúc.”

“Các chủ?” Tử Hề đang dùng trà lúc này bỗng lên tiếng, tú bà cười: “Vị công tử này, Các chủ Kính Hoa các chính là đệ nhất hoa khôi Trường An, Bách Hợp cô nương dung mạo khuynh thành trong truyền thuyết a.”

Lại xằng bậy.

Thiếu niên cúi hạ đôi mắt.

Trò này nàng chơi thắng đến làm Các chủ rồi sao.

Nàng cách bức rèm che đàn lên ca khúc.

Hắn không biết nàng đã hay tin hắn trở về chưa.

Ba năm không có tin tức, không biết nàng có khỏe mạnh hay không. Cũng không biết nàng một mình làm sao đi vào giấc ngủ.

Đây là việc hấn nên quan tâm sao? Ba năm, đối với nàng mà nói, chỉ là một cái chớp mắt, nói không chừng nàng đã thu tiểu đồ đệ mới, thay thế hấn.

Hấn đối với nàng mà nói, không là gì cả.

Cách bức rèm che, thấy không rõ dung nhan của nàng, chỉ biết nàng mặc một thân xiêm y xanh nhạt, ngón tay ngọc trắng như tuyết tung bay trên cây đàn.

“Tự cố tự cười cười, tiếp tục ẩm trà, cửa vào vi chất, vĩnh không kịp nàng phao hảo.

Qua hội, gương mặt vi kinh, nàng như thế nào?

Mười năm sinh tử hai mờ mịt, không cân nhắc, tự khó quên. Ngàn dặm cô phần, không chỗ nói thê lương.

Cho dù gặp lại ứng không nhìn được, trần đầy mặt, tấn như sương.

Hôm qua u mộng hốt còn hương, tiểu Hiên cửa sổ, chính trang điểm.

Nhìn nhau không nói gì, duy có lệ ngàn đi.

Liệu hàng năm đứt ruột chỗ, Minh Nguyệt đêm, đoản tòng cương.”

Phanh.

Nam nhân bên cạnh bỗng đứng lên, sắc mặt xanh mét.

“... Tướng quân đại nhân...” Bốn phía vang lên tiếng kêu, mọi người đều lui một bước. Tú bà cả kinh hô nhỏ một tiếng, cười an ủi nói: “Vị đại nhân này, Bách Hợp cô nương đang đàn, nếu có gì...”

“Câm miệng.” Ánh mắt hấn như hàn băng bắn lại, tú bà mặt trắng bệch, không nói được nữa.

“Dừng lại cho ta.”

Tiếng đàn vẫn vang lên như trước.

Nam nhân giận, xốc bàn, trà bánh cùng rượu đều văng tung tóe. Vũ nữ sợ hãi co thành một đoàn. Hấn trực tiếp bước lên phía trước, nghiêng người định nắm lấy đôi tay kia.

Tranh. Tiếng đàn im bật.

Tướng quân gương mặt nhìn thiếu niên tóc đen hơi giật mình, trong thanh âm có tức giận.

“Tử Hề, ngươi đây là có ý gì?”

Ngón tay thiếu niên nắm chặt cổ tay tướng quân, cười nhẹ nói: “Tướng quân sao lại thế, hà tất chấp nhất một nữ tử phong trần.”

Nam nhân không nói nữa, chỉ nhìn hấn. Ngón tay thiếu niên cách lớp vải nắm chặt tay hấn, thần sắc vẫn như thường. Hấn biết chiêu này, là tuyệt học kinh quyền của Võ Đang. Cai gọi kinh quyền chính là khi khoảng cách mục tiêu rất gần hoặc khi động tác đối phương sắp hoàn tất, đột nhiên sẽ gia tốc cơ bắp phát ra chiêu thức ngắn ngủi, nhanh chóng nhưng rất có lực.

“Nữ tử phong trần? Nữ tử phong trần nào có can đảm đánh lên ca khúc này?” Tướng quân cười một tiếng, “Đơn giản là muốn châm chọc ta không phải sao?”

Tử Hề cúi mắt, “Tại hạ cho rằng, Bách Hợp cô nương cũng không có ác ý, chẳng qua lại khiến đại nhân vô tình thương tiếc vong thê (người vợ đã mất) thôi.”

Màn lúc này vén lên, nữ tử mặc xiêm y xanh nhạt ôm đàn đi đến, thi lễ rồi cười nhu tình.

“Đại nhân, dân nữ Bách Hợp.”

Một tiếng gọi nhẹ, làm cho nam nhân bất tri bất giác nhíu mi. Tử Hề nhìn nàng, gần trong gang tấc. Lần đầu tiên hấn thấy nàng mặc một bộ xiêm y không phải màu trắng hay đen, giống như hoa trong gương, trắng trong nước. (ý là những thứ rất dễ tan biến)

Một chút cũng không thay đổi. Vẫn xinh đẹp như vậy, xiêm y tinh xảo hoa văn mịn sắc.

Theo bản năng, hắn lui mấy bước, không nhìn tới ánh mắt kinh ngạc của tướng quân.

“Thê tử của đại nhân qua đời cũng đã hơn mười năm.”

Thanh âm Bách Hợp câu dẫn lòng người vang lên.

“Khúc nhạc này của Bách Hợp là vì đại nhân an ủi. Tình sâu của Tô đại học sĩ, chỉ có đại nhân mới có thể cảm thụ.”

Hắn không nhớ mọi chuyện kết thúc thế nào. Chẳng qua là Bách Hợp lại đàn cho tướng quân một khúc, mọi người uống rượu ăn tiệc cùng các cô nương chơi trò ái muội, cười đùa. Trừ bỏ tướng quân cùng hắn, mỗi người đều tự mình bế một mỹ nhân đến các phòng bên cạnh qua đêm. Phố phường bên ngoài các vãn náo nhiệt như vậy, tiếng cười đùa trong các huyên náo cả không gian, ánh đèn chiếu sáng một góc. Tử Hề nhìn nam nhân trước mặt, chỉ mặc trang phục quý tộc bình thường, như lại có một cổ khí thể trời sinh, một người kiêu ngạo, lạnh như băng, giục ngựa điều khiển ngàn binh, xuống ngựa lại ngấm ánh trăng sáng trên cánh đồng tuyết.

“Ta biết vừa nãy đã để cho người thấy điều không nên thấy.” Tướng quân nói chuyện không có áp bức người khác, quay đầu cười với hắn: “Bách Hợp kia cũng thật sâu sắc. Nàng là trào phúng ta, vừa trở về đã quên vong thê mà đến đây mua vui, không nên.”

Tử Hề thấp giọng nói: “Bách Hợp cô nương nào dám mạo hiểm như vậy.”

Nam nhân vỗ vai hắn: “Có một số việc ta tự hiểu được, khi bị người khác nhìn thấu sẽ nhin không được mà phát hỏa, tính này của ta...A Khương nói bao nhiêu lần rồi, nhưng ta vẫn không đổi được.”

Thiếu niên giật mình nâng mắt, giữa cảnh phố phường náo nhiệt nhẹ thế, thân ảnh của nam nhân kia lại thật tiêu điều.

Cho đến khi thân ảnh kia biến mất hoàn toàn trong bóng đêm, hắn mới xoay người. Trong phút chốc, chạm phải đôi mắt đầu ý cười kia.

Hắn đã quên mở miệng thế nào.

5. Chương 5: Gọi Tên Của Người (tứ)

Ban đêm, ngã tư đường không người.

Chỉ còn thừa thớt vài tiếng bước chân, ánh trăng giấu giữa những tán cây.

“Về sau không được làm như vậy, rất nguy hiểm, nếu tướng quân thật sự tức giận...”

“Ai, Tử Hề sao người dài dòng như vậy, còn hơn cả lão bà ta.” Lam San bưng theo một ít bánh Hoa Quả Cao mà ăn: “Không phải ta không có việc gì sao?”

Thiếu niên thở dài dưới đáy lòng.

Xa cách ba năm, khi thấy lại nàng lại không biết mở miệng thế nào. Nàng vẫn như trước kia, thanh thoi nói chuyện, dường như hắn không phải rời đi ba năm, không phải ba tháng, không phải ba ngày, không phải ba giờ, mà chỉ là ba giây.

Sự tồn tại của hắn đối với nàng, thật sự là có cũng được mà không có cũng chẳng sao a.

Bên môi lộ ra một tia cười khổ.

“Được rồi, cho ta.” Ăn xong lại vỗ vỗ tay hắn dừng lại bước đi. Thiếu niên thấy nàng dừng lại thì khó hiểu nhìn.

“Mau cho ta.” Thanh âm kia quả thực là đang làm nũng.

Tử Hề tốt xấu gì cũng đã luyện qua, bất động thanh sắc nhìn nàng, không biết nàng lại chơi trò gì.

“Lẽ vật a, lẽ vật! Người ta muốn lẽ vật thôi. Tử Hề, sự phụ cảnh cáo người nga, đừng nói với ta người đến biên quan chơi ba năm mà không mua cái gì về cho ta!”

Thì ra nàng còn biết khái niệm ba năm này. Tử Hề cảm thấy có chút châm chọc, không biểu tình nói: “Không có lẽ vật, lần này trở về quá gấp nên không suy nghĩ chu đáo.”

Thế nhưng lại có người như thế, xa cách một ngàn ngày đêm, mở miệng ra lại muốn lẽ vật. Ngay cả câu hàn huyền cũng không có, đến tột cùng, nàng xem hắn là cái gì?

Nàng có nghĩ tới hắn chút nào không, một chút ít cũng tốt.

Nữ tử tức giận đến dậm chân: “Gạt người, khẳng định có!!”

“Không có.”

“Có!”

“Không có.”

“Có!”

“Không có.”

“Ta nói có là có, nhanh chút lấy ra đi!”

Hắn di chuyển ánh mắt đi nhanh về trước. Nàng đạp từng bước nhỏ đuổi theo, cuối cùng khẽ mở miệng mỉm cười: “Nếu đã mang đến, không cho ta sẽ mất đi ý nghĩa a?”

Quả thực tựa như cái tiểu nha đầu.

Hắn có chút hỗn hển quay đầu, đôi mắt nàng trong suốt, cười đến vui vẻ, làm cho hắn trong phút chốc run sợ.

Cười đến quá đánh, người lại có chút giả.

Hắn thở dài, từ trong tay áo lấy ra một chiếc hộp khắc ngọc lưu ly, tinh xảo khéo léo.

“A nha, đây chính là thứ tốt khó gặp trong sáu mươi năm nha.” Lam San hoan hô tiếp nhận, mở hộp ra, bên trong có một bông tuyết, còn có một đóa tuyết lên Thiên Sơn bằng bàn tay. Dưới ánh trăng, đóa hoa phát ra ánh sáng như ngọc trong suốt, mỗi cánh hoa lần lượt mở ra, mềm mại nhẹ nhàng.

Tử Hề yên lặng nhìn đóa tuyết liên. Tuyết liên là một loài rất quý hiếm, mười hai năm mới ra hoa một lần. Trong một đợt tránh tuyết lở hắn đã ngẫu nhiên phát hiện ra, trên vách núi băng tuyết sâu vạn trượng, xuất hiện ánh sáng rất đẹp, đập vào mắt hắn, giống như nụ cười của nàng vậy.

Hắn cẩn thận dùng chân khí bảo vệ nó, sau đó mang về.

“Uy, lại ngăn người.”

“... Uh.”

“Tật xấu này vẫn không sửa a.”

Lam San thở dài, nắm ống tay áo của hắn, “Về nhà đi, Tử Hề.”

Hắn cúi đầu chăm chú nhìn bàn tay đang túm áo hắn kia, trắng muốt như tuyết, thật lâu không nói ra lời.

Về nhà đi, Tử Hề.

Đánh cho lòng hắn tan rã là một việc rất dễ dàng.

Ví dụ như ba năm trước đây, chẳng qua thị nữ chỉ làm mất đi ít đồ. Buổi tối, nàng liền kéo hắn đến đình viện liên miên cần nhắc, nói rất nhiều lời. Hắn lắng lắng nghe, sau đó phát hiện bên trong hồ nước đã không còn cá, hắn hỏi, nàng chỉ nhẹ nhàng trả lời bằng quơ.

Nàng ghé vào bàn đá ngủ, Tử Hề muốn ôm nàng trở về phòng. Nhẹ nhàng, vôn về sợi tóc đen của nàng, đắp chăn cẩn thận rồi nhìn dáng vẻ ngủ say sưa của nàng. Thật giống như đã chết, ý nghĩ này khiến hắn hoảng sợ, kim lòng không được lấy tay xoa lên mặt nàng, mềm mại ấm áp.

Thì ra tất cả đều không thay đổi, thay đổi chỉ có hắn mà thôi.

Tử Hề ở lại Trường An chừng bảy, tám ngày. Thường hay bị Hoàng thượng kêu vào hoàng cung. Hoàng thượng rất thích hắn, bên cạnh Hoàng thượng luôn có một cô gái đi theo, xinh đẹp động lòng người, cười đến kiêu ngạo sáng lạn. Ngày đầu tiên, nàng vênh vênh tự đắc tuyên chiến võ thuật với hắn, hắn cố gắng hạ thủ lưu tình, dù sao thân phận đối phương nhất định không tầm thường. Nhưng có một lần không thu lực được, đem nàng đánh xuống ngựa. Nàng duyên dáng kêu to một tiếng rồi ngã xuống đất, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa trắng bệch vì sợ hãi, người bên cạnh thất kinh hô tứ công chúa.

Thì ra nàng là tứ công chúa Hoàng thượng sủng ái nhất.

Hắn nhanh chóng nắm lấy thất lưng nàng, đem nàng ngồi lên ngựa của hắn khi nàng cách một đất chỉ còn một tấc. Bảo vệ nàng trong ngực, cho ngựa dừng rồi mang nàng xuống đất.

“Không sao chứ, công chúa điện hạ.”

Nàng nâng ánh mắt đầm lệ, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên, bình tĩnh nhưng âm áp khiến người ta an tâm. Thấy cánh tay của hắn vẫn ôm nàng thì nàng đỏ mặt, nhưng lại luyến tiếc hắn buông tay.

Đường đường là tứ công chúa lại yêu thương hắn. Tình yêu say đắm lãng mạn không hẹn mà đến với nàng.

“Nghe nói tứ nha đầu kia theo đuổi người rất nhiệt tình a, tam cung lục viện đều biết, người thật có phúc.”

Lam San chóng cằm, lấy cây cỏ đuôi chó trên đầu đùa hắn.L

“Nói không chừng người có thể trở thành phò mã nga!”

Hắn dùng tay đẩy cây cỏ đuôi chó trên người ra, thản nhiên xoay đầu, tiếp tục nhìn quyển sách trên tay.

Nàng vui vẻ như vậy làm gì?

“Uy, tốt xấu gì cũng nói đi chứ.”

“Sư phụ.” Hắn ngừng đầu trầm giọng gọi nàng, đóng sách lại: “Những sách vở này Tử Hề có thể cầm đi không?”

“Ngô, có thể a, người lấy làm cái gì?”

Lại quên rồi sao, buổi sáng mới nói. Chuyện của hắn không đáng khiến nàng để tâm sao?

Có chút bất đắc dĩ mở miệng: “Ngày mai Tử Hề khởi hành cùng tướng quân trở về biên quan.”

Cỏ đuôi chó ngừng đong đưa, Lam San trừng mắt nhìn hắn.

“Nha, đúng rồi, nhớ mang lễ vật trở về nga.”

Thanh âm không một chút thay đổi.

13

Cuộc sống tại biên quan khiến hắn nhớ tới rất nhiều chuyện.

Mười bốn tuổi, Lam San yêu cầu hắn tiêu diệt chưởng môn của một môn phái. Đối phương lại dùng độc với hắn.

Thất tình hải đường, nghe nói độc này là kịch độc, không có phương pháp giải cứu.

Nhưng nàng vẫn cứu được hắn, dùng duy nhất một phương pháp.

Nàng dùng chân khí bức độc đến khóe mắt hắn sau đó dùng đầu lưỡi liếm đi, liếm sạch sẽ. Khi hắn khôi phục ý thức nhìn thấy thi thể của nàng, tóc đen rối tung.

Biết rõ bảy ngày sau nàng sẽ sống lại nhưng hắn vẫn phát ra âm thanh bi thương.

Nhập quân năm thứ tư, biên quan nguy kịch, một dị tộc hung mãnh giết đến đây, thuận lợi phong tỏa con đường tơ lụa đến mức khó tin. Mỗi khi đến thời điểm mấu chốt thì đều không điều động được tướng lĩnh, quân lương thiếu hụt, triều đình cứ cách một đoạn thời gian lại phát lệnh lui binh.

Rõ ràng, có ai ở giữa làm khó dễ, cùng quân địch nội ứng ngoại hợp.

“Quan trọng nhất là mục đích của tên kia là gì.”

Ánh mắt tướng quân đảo qua bản đồ.

Tử Hề ở một bên vuốt cằm nghe lệnh.

“Người cảm thấy sẽ là ai?” Tướng quân giương mắt, nhìn Trung Lang tướng trước mặt. Diện mạo không còn là thiếu niên như bốn năm trước nhập quân, bây giờ hắn đã hình thành một khuôn mặt anh tuấn, lạnh lùng đầy khí thế.

Tử Hề thần sắc bình tĩnh, chỉ nói ba chữ.

“Trà Lăng vương.”

Thế cục hỗn loạn ở biên quan diễn ra trong một năm, đàm phán thất bại nên dùng võ lực trấn áp. Xác chết khắp nơi, tường thành đổ, trường kiếm mát lạnh trong tay nhiễm quá nhiều máu mà ngày càng trở nên bén nhọn.

Không biết bắt đầu từ khi nào, càng ngày càng có nhiều người biết đến hắn. Tướng quân nhiều lần đề bạt hắn, hắn chỉ nhẹ nhàng nói cảm ơn rồi cho qua.

“Nam tử hán đại trượng phu chiến chinh sa trường, không vì công danh đền đáp quốc gia thì vì cái gì?” Tướng quân khi uống rượu cùng với nhóm tướng lĩnh thì hỏi hắn. Nhóm tướng cấp dưới cùng nhau làm ồn lên, không ít người khâm phục và kính trọng hắn.

“Tử Hề như vậy đã thỏa mãn.”

Lúc ấy hắn uống liền ba chén để cảm tạ, nói ra một ít trung quy, đại đa số mọi người đều tiếc hận.

“Thật đúng là một người vô cầu.”

“Nói quá lời, đa tạ khích lệ.” Hắn mỉm cười.

Nhập quân năm thứ năm, tướng quân bị một đạo thánh chỉ triệu hồi kinh.

Tử Hề cảm thấy có chút không đúng.

“Trà Lăng vương đã bắt đầu hành động, thỉnh đại nhân cẩn thận một chút.” Hắn luôn không nói nhiều lời, lần này lại chủ động nói một câu: “Nếu muốn hoàn thành kế hoạch của hắn, điều cần trừ bỏ đầu tiên chính là tướng quân ngài.”

“Cũng tốt.” Nam nhân chỉ cười cười, “Ta cũng muốn đến gặp A Khương.”

Tử Hề giật mình, “Đại nhân cùng phu nhân thật là thâm tình, Tử Hề bội phục sâu sắc.”

“Lời khách sáo không cần nói nhiều.” Tướng quân vung tay lên, “Trong thánh chỉ Hoàng thượng có nhắc tới người, chắc là tứ công chúa âm ỹ muốn gặp người. Ngụ ý của người ta đều hiểu, người cũng theo ta về kinh đi.”

Hắn vừa định từ chối, nam nhân lại chậm rãi bổ sung nói: “Có một số việc là thân bất do kỷ, muốn trốn cũng trốn không thoát, không phải của người, có đuổi theo cũng không đoạt được.”

Tử Hề sáng tỏ lời hắn nói, trở về doanh trại thu dọn hành lý.

Có một số việc không thể nói liền hiểu được.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ trở về, nếu không phải tướng quân nhắc tới, có khả năng hắn sẽ ngây ngốc ở biên quan này mười tám năm. Mỗi đêm dưới ánh trăng thối tiêu, không phải hắn không nhớ ai đó, mà là không nghĩ trở về, thậm chí đã đến trước Kính Hoa các ở Trường An, hắn vẫn do dự có nên gặp nàng hay không.

Nhưng ca khúc của nàng từ trong truyền ra, từ từ phiêu đảng, hắn không chút do dự bước vào...

Khẩn cấp muốn gặp nàng.

Cả đời như một đêm.

Không gian lênh đênh.

Tiếng mưa rơi thanh tịch,

Đi vào giấc mộng mênh mông.

Nàng đã bao lâu không sáng tác ca khúc?

Đúng vậy, đã hai năm không gặp rồi.

Hắn thu bước chân, không để ý đến các cô nương đang chú ý, xoay người rời đi. Bóng đêm đậm dần, lạnh như nước, bắt tri bắt giác hắn vào rừng.

Trên sườn núi lại gặp tướng quân mặc thường phục.

Hắn giật mình rồi cười, “Người đã đến rồi.”

Tử Hề thấy bìa một phía sau nam nhân, hành lễ thấp giọng nói: “Vâng, quấy rầy tướng quân cùng phu nhân, Tử Hề liền rời đi.”

“Đừng nóng vội.” Nam nhân cười cười, gọi hắn, “Vì A Khương thổi một khúc đi. Khi còn sống nàng rất thích nghe khúc, nhất là “Hoàn hồn kí”.”

Chẳng trách, hắn lại nhớ rõ xuất xứ của “kinh mộng” như thế.

“Ta không hiểu lắm tâm tư của nữ tử, uống công làm một cái tướng quân.”

Nam tử nhìn một cửa thê tử dưới ánh trăng, bóng cây lắc lư, đây là ánh mắt mềm mại mà Tử Hề chưa bao giờ gặp qua.

“Nữ tử, vì yêu mà sống, vì yêu mà chết, gặt gao sinh tồn, cũng chỉ vì một giấc mộng mà thôi.”

Hắn hít một tiếng, khoan tay đứng một bên. Tử Hề lặng lẽ tiến tới, lấy tiêu ra.

“Hãy thổi khúc “giang thành tử” đi.”

Tử Hề ngạc nhiên nhưng vẫn cúi đầu đáp ứng.

Khúc nhạc hoàn tất, bên khu rừng càng thêm âm u tĩnh lặng. Trong đêm tối có hàn khí, thấm vào lòng người.

“Người thổi càng ngày càng hay.”

“Đại nhân quá khen.”

“Người làm gì cũng đều có khả năng thiên phú.” Hắn vỗ vai Tử Hề, “Khó trách tứ công chúa thích người như vậy. Ta thay mặt A Khương cảm tạ người.”

“... Vâng.”

Hắn về tới chỗ ở.

Nàng hắn còn ở trong Kính Hoa các cười đùa đi. Hắn theo trí nhớ trước kia đến đình viện, đi vào phòng mình, thị nữ vẫn thường xuyên quét tước nơi này.

Chi nha.

Cửa vừa mở ra, có một thân ảnh nhỏ nhắn liền lao vào lòng hắn. Hắn theo bản năng đỡ lấy, cách lớp vải mỏng manh, cảm giác được da thịt đối phương rất nóng.

“... Lam San?”

Hắn đáng lẽ nên gọi sư phụ, nhưng tiếng kêu ra miệng lại thành như vậy.

6. Chương 6: Gọi Tên Của Người (ngũ)

Trong phòng tối đen, ánh trăng ngoài cửa sổ cũng chỉ đủ vẽ lên hình dáng hai người.

Người trong lòng nắm tay áo của hắn, hô hấp dồn dập. Tử Hề ổn định thân mình, vừa đẩy nàng ra thì cơ thể mềm mại nóng bỏng của nàng lại dán sát vào, hai tay mảnh khảnh vòng qua thắt lưng hắn.

Cảm giác được nàng không bình thường, hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên.

“... Lam San?”

“Giúp ta...”

Thanh âm mềm mại thấm đến xương cốt, ngọt ngào, nữ tử híp mắt, đôi mắt như tơ, đôi môi dưới ánh trăng tỏa sắc hồng kinh diễm.

Trong nháy mắt, hắn hiểu được đã phát sinh chuyện gì, thanh âm kết thành băng.

“—— ai làm ?”

“Có một người...Khách làng chơi muốn khinh bạc ta...” Nàng cơ hồ đứng không vững. Tử Hề cắn răng một cái đem nàng đặt lên giường, “Chờ, ta lấy thuốc đến.”

Nàng đưa tay túm lấy hắn, gian nan đứng dậy, toàn thân khô nóng khiến nàng phát âm không rõ.

“Thứ này... Làm sao có thuốc giải a...Ha, bà lão như ta mà cũng có ngày này...Bất tử cũng không có biện pháp a...”

Cuối cùng cũng hiểu rồi sao? Xem ra lão yêu ngàn năm chịu khổ mới nghe lời.

Tử Hề thở dài trong lòng, nhìn dáng vẻ của nàng lại không đành lòng...

“Cũng có biện pháp chứ, ta đi kêu hạ nhân chuẩn bị bồn tắm nước lạnh...”

“Không cần...”

Nàng ôm lấy cổ hắn, không để ý hắn kinh ngạc, đôi môi nóng bỏng lướt qua lỗ tai, đến cổ của hắn, ngứa ngáy tê dại. Tử Hề trong lòng nhảy dựng lên, thân mình thẳng tắp không thể động dậy. Không khí tràn ngập mùi thơm của nàng.

“Ai... Tử Hề... May mắn người ở trong này...”

Tay nàng sờ lung tung lên cúc áo của hắn, hô hấp của hắn dồn dập.

“... Người muốn ta, được không?”

Khiếp sợ, hắn nhanh chóng lui ra.

“Việc này không thể vui đùa. Sư phụ, dù sao người cũng là nữ tử, không thể hồ nháo như vậy.”

Hắn đem hết sức lực khiến bản thân tỉnh táo lại, ý đồ cứu vãn lý trí.

“... Nhưng ta khó chịu...” Giường nhỏ như một cái lồng, nàng chỉ mặc bộ xiêm y mỏng manh, bên trong làm đồ ngủ, lộ ra cằn cổ màu ngà sáng bóng, “Được rồi...Cho dù già...Những vẫn là một mỹ nhân đi...Thịt tốt như vậy đưa tới bên miệng người còn không ăn...Đại nam nhân sao lè mề như vậy...”

Dung nhan xinh đẹp của nàng mị hoặc đến mức tận cùng, rượu trên trời đất này cũng không kịp sánh với hương thơm của nàng, Tử Hề chăm chú nhìn nàng, không nói gì.

Nàng đặt thân lên thân hắn, mềm mại không xương dựa vào người hắn, tư thế rất câu dẫn người khác.

“Tử Hề, mặc dù người không thích ta, cũng không đến mức như vậy...” Thân thể nàng lại nóng lên, bắt lấy vạt áo hắn, “Giúp ta...Khi ta cần người...”

Yết hầu của hắn như giăng đã khô cạn mười năm, mơ ước được nước tiên. Nâng tay, rút trâm cài tóc của nàng ra, mái tóc đen như thác nước xõa xuống. Cúi người rút đi tơ lụa trên người nàng, vùi đầu hắn vào giữa mềm mại. Hắn giật mình phát hiện, cho dù công thành danh toại, quét được ngàn quân giặc, cũng

không bằng một tiếng cười khê của nàng. Ánh trăng sáng tỏ nơi biên quan cũng không thắng nổi da thịt tuyết trắng của nàng.

Nàng như hoa bách hợp nở rộ dưới thân hắc. Hai mươi một năm qua, lần đầu tiên hắc xác định được, hắc muốn thứ gì.

Dù sao, hắc là người phạm.

Có lẽ, trong lòng nàng vẫn có một vị trí cho hắc.

Nàng là một thân trong sạch, trăm ngàn năm qua, mặc dù bất lão bất tử, võ công tuyệt thế, nhưng nàng vẫn là nữ tử, nàng đã gian khổ tự bảo vệ bản thân mình như thế nào cho đến hôm nay?

Tâm hắc bỗng dưng đau đớn.

Nàng ở dưới thân hắc run rẩy kịch liệt. Móng tay vì đau đớn mà bấm sâu vào bả vai hắc, có người vì cố chấp mà không chịu chảy ra một giọt lệ.

15

Sắc trời không rõ.

Giấc ngủ không yên, hơi nghiêng người lại bị toàn thân mệt mỏi làm tỉnh giấc, mơ hồ mở mắt ra, bắt gặp một đôi mắt đen thâm thúy, như mực, dài, nhỏ hẹp. Khuôn mặt đã bị ánh sáng che khuất, chỉ thấy đôi mày kiếm sáng.

Hắc chỉ chăm chú nhìn nàng, yên tĩnh, trên mặt không có biểu tình gì, chỉ có đôi mắt sâu thẳm.

Quả nhiên đã không còn là thiếu niên của năm năm trước, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Nhìn cái gì vậy, còn không có xem đủ a.”

Theo thói quen muốn cười nhưng cười không ra, nàng không rõ lắm.

“Sớm nay phải đi diện thánh, mau đi đi.”

Tử Hề do dự một trận, mới chậm rãi thu hồi cánh tay bên hông nữ tử.

Hắc không biết đối mặt với nàng thế nào, có lẽ nàng cũng vậy.

Mang áo bào màu xanh, trong phòng chỉ có tiếng vải vóc ma sát vào nhau. Cuối cùng, hắc xoay người, không tự chủ nhìn về phía nữ tử mặc áo ngủ trên giường. Nàng cúi đầu, hơi nghiêng người vào trong, chỉ thấy được cái cổ trắng nõn cùng cái cằm ôn nhuận, khuyên tai lung linh bị tóc che phủ trở nên mơ hồ.

Hắc đứng một lúc lâu, bỗng nhiên trong lòng tĩnh lặng lại.

“Tử Hề cáo từ.”

Tiếng mở cửa rất nhỏ vang lên.

Nàng vẫn ngồi tư thế đó thật lâu, tưởng chừng đã quên thời gian, khi nghe tiếng động thì nhẹ nhàng thu hai chân, đặt cằm lên gối, cuộn mình ngồi. Cả người cuộn lại thành một đoàn nhưng vẫn không nhúc nhích.

Thật lâu, vùi đầu vào giữa hai đầu gối.

Sau đó, khóc nhỏ.

Không có tiếng động, cửa bị đẩy ra nàng cũng không chú ý. Khi hoàn hồn lại ngẩng lên khuôn mặt đã ngập nước mắt.

Nam tử đứng trước mặt nàng, ánh mắt rất sâu, mặt không biểu tình.

“... Ta đã quên lấy áo choàng.”

Giây tiếp theo, hắc tiến lên, đưa hai tay ra kéo nàng vào lòng. Chưa từng có do dự, hắc ôm chặt nàng.

Tránh không được, có lẽ nàng cũng không muốn tránh, cũng có lẽ là nàng không còn khí lực để tránh.

Tử Hề ôm chặt thân hình mềm mại trong lòng, khẽ hôn lên trán nàng.

“— đừng khóc , Lam nhi.”

Hắn chưa bao giờ nghe quan bản thân mình có thể gọi nàng như vậy, thanh âm ôn nhu đầy thương tiếc.

Hắn nhưng lại gọi nàng là Lam nhi.

Đó là chuyện đã bao lâu, trời trong xanh, thiên hạ thái bình, một nam tử mặc long bào ôm lấy nàng đặt lên cổ. Nàng cố gắng vươn hai bàn tay nhỏ bé quật cường muốn tự mình hái đóa hoa đào kia. Mọi chuyện phẳng phất như hôm qua.

Vì thế nàng đẩy hắn ra, giấu diếm nở nụ cười, tẩy đi nước mắt, dáng vẻ như cành trúc sáng mai.

“Không cần nghịch lửa, Tử Hề.”

Nàng nhìn vạt áo của hắn, vuốt lên đôi mi thâm trầm đang nhắm lại.

“Người không cần đối với ta có trách nhiệm gì...Huống hồ, người cũng chịu trách nhiệm không nổi.”

Dừng một chút, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hạ xuống: “...Cũng đừng gọi ta như vậy.”

Nàng chịu không nổi.

16

Tướng quân từ trong cung trở về thần sắc bình thường, Tử Hề lại cảm thấy có gì đó. Mặt ngoài không tiện nói rõ, tướng quân kéo hắn đi uống rượu, đề nghị đến phố hoa, Tử Hề dịu dàng cự tuyệt.

“Nghe nói tứ công chúa quần quít lấy người, muốn người vì nàng thối tiêu.”

Tử Hề chăm chú nhìn chén rượu trong tay, trầm mặc một lúc lâu, trong đầu lướt qua tiếng cười của Tứ công chúa, nụ cười hồn nhiên như ánh nắng, dung nhan nàng xinh đẹp như một đóa hoa, mềm mại không tỳ vết. Nàng có thể là hoa hồng, có thể là hải đường, càng có thể là mẫu đơn. Nàng quần quít lấy hắn, đôi mắt to tràn đầy ý cười, không buông tha cơ hội nào có thể thân mật cùng hắn, tình yêu của nàng mãnh liệt, không ngại gì Hoàng thượng hay các phi tử chê cười.

“Tử Hề bất tài, công chúa có thể tìm được một nhạc sĩ tốt hơn giúp công chúa thối tiêu...”

“Không thôi!” Nàng dắt ống tay áo của hắn, “Ta muốn người thôi!”

Nghĩ đến đây, biểu tình trở nên có chút bất đắc dĩ. Tướng quân thấy cười to, “Công chúa diện hạ mặc dù được nuông chiều nhưng cũng rất đáng yêu, được mọi người yêu thích. Nhiều năm không thấy, nàng đã trở thành một cô gái xinh đẹp...” Nói xong tà nghệ liếc Tử Hề một cái: “Xem ra người trốn không thoát vị trí phò mã đại nhân này.”

“Tướng quân đại nhân lại cười nhạo Tử Hề.” Hắn cười khổ cùng tướng quân chạm chén rượu, “Tử Hề có đức gì có thể xứng đôi công chúa, tình cảm của công chúa khiến tại hạ có điểm kinh hỉ, nhưng Tử Hề...”

Lời khách sáo bình tĩnh từ trên môi rơi xuống một nửa, tim hắn bỗng đập mạnh có chút loạn nhịp.

Nhưng... Cái gì?

Từ khi theo Lam San đến nay ước chừng đã mười hai năm, nhìn thấy nàng khóc, cũng chỉ có vài lần. Lần đầu tiên là khi mười một tuổi, ở một tiểu đình nhỏ thấy nàng ghé vào bàn đá nằm ngủ, khóe mắt mang lệ, rất đẹp, giống như mưa rơi trong thiên không trong suốt, rung động lòng người.

Không biết nàng mộng thấy gì.

Sau đó, là lần này.

Là hắn sai lầm rồi.

Mặc dù là nàng, là Lam San, nhưng cũng không khác gì các cô gái trẻ tuổi khác, lần đầu tiên trải qua đau đớn.

Hắn nghĩ nàng đã đi qua ngàn năm, xem lòng người thay đổi, xem đất trời tang thương, hắn nghĩ nàng đã có thói quen xem nhẹ mọi chuyện.

Hắn nghĩ nàng có thể không sao cả, vẫn nguy trang mà nở nụ cười, cho đến khi chết lặng.

Hắn nghĩ như vậy.

Nàng nhìn bề ngoài thật kiên cường, không chê vào đâu được. Nhưng bên trong lại đã sớm vỡ nát, cho nên, khi mặt nạ lộ ra, nàng đã tiết lộ chân tâm thật ý. Có trải qua mới có thành thực, có lẽ, nàng còn không đuổi kịp hắn, so với hắn còn ngây ngô hơn.

Cho nên nàng khóc, một mình.

“Tình cảm của công chúa khiến tại hạ kinh hãi, nhưng Tử Hề... Có thể là không nhận nổi.”

Cuối cùng, hắn nhấp chén rượu, thản nhiên cười cười.

“Có một cái tên... Làm cho ta không bỏ xuống được a.”

Tướng quân ngăn ra, “Người đã có người trong lòng...? Nàng có biết chuyện này hay không?”

Tử Hề lắc đầu.

“Ta không biết.” Hắn nhẹ giọng thì thào, “Chẳng qua, muốn ta không nghĩ đến nàng nữa, ta không làm được. Cho tới khi nàng chỉ có một mình, cô độc tịch mịch nhưng không để người khác biết, rõ ràng muốn tìm một người ở cùng nhưng lại sợ hãi người kia bỏ nàng mà ra đi...Ta nghĩ, có lẽ nàng cũng chỉ là một đứa ngốc ngây ngô mà thôi.”

7. Chương 7: Gọi Tên Của Người (lục)

Ban đêm, Kính Hoa các.

Một căn phòng trên lầu hai bị đẩy mạnh cửa, phát ra một tiếng vang thật lớn. Nam tử không để ý tú bà cùng các cô nương ngăn trở mà xông vào.

Lam San đang ngồi bên cây đàn, hôm nay nàng mặc một kiện quần áo màu hồng, khoác sa mỏng, vòng trên cổ tay rung động kêu leng keng, trang sức tinh xảo sáng bóng, khiến nàng trong thật yêu kiều.

Lam San lúc này, là Lam San hắn chưa bao giờ gặp qua.

Hắn dường như rất tức giận, khí thế hù dọa mọi người ở đây. Gắt gao mím môi, cơn thịnh nộ phút chốc trở nên lạnh như băng.

“Thôi, không có chuyện gì, các người ra ngoài đi.”

Lam San lúc này mới nâng ánh mắt, lướt qua người hắn nhìn về cửa sổ. Tú bà cùng các cô nương lúc này mới nơm nớp lo sợ lui ra, đóng cửa.

Ồn ào cùng với náo động bị ngăn cách bên ngoài, trong phòng dường như là một thế giới khác.

“Nói cho ta biết, ngươi đây là ý tứ gì.”

Hắn nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt lạnh như lưỡi dao.

Chuyện này, biết tướng quân nói, hắn mới biết được.

—— Bách Hợp cô nương trong Kính Hoa các, đệ nhất danh kỹ Trường An, hôm nay treo biển tiếp khách.

—— Đương nhiên, giá cao ngất, nhưng nàng xứng đáng để người cam chịu, Trà Lăng vương là người đầu tiên mua nàng.

—— Có lẽ từ nay về sau, nàng là người của Trà Lăng vương.

“Cái gì a, ngươi có biết a.” Lam San bắt đầu cười khế, như kim châm chui vào mắt hắn: “Xúc động như vậy, không giống Tử Hề bình thường a.”

Hắn gần như thô bạo đem nàng túm khỏi ghế, cây đàn gỗ kêu leng keng, một bước bực nàng đến góc tường. “Người sao lại lãng phí chính mình như vậy.” Đồng tử của hắn chợt co rút lại, cắn răng: “Cho rằng như vậy thì có thể xử lý được cái Vương gia kia?”

“Đó là Tử Hề nghĩ, ta không nghĩ vậy.” Nàng vẫn cười ngọt ngào như trước, mê ly, câu hồn đoạt phách, “Dù sao cũng là chơi, phải tìm người chơi cho tốt.”

“... Người đây là chơi đùa? Cùng nam nhân trên giường là chơi đùa?” Hắn cười lạnh một tiếng, “Lam San, người tựa hồ đánh giá cao chính người.”

“... Đó là chuyện của ta.” Nàng rốt cục cũng thu lại nụ cười, chậm rãi đón nhận ánh mắt lạnh lẽo của hắn: “Tử Hề, việc này không quan hệ với người, buông tay.”

Hắn yên lặng nhìn nàng, một lúc lâu, lùi sau hai bước, buông lỏng ra.

Nàng vừa rồi đang nói cái gì?

“Tử Hề, đừng tưởng rằng người chiếm thân thể của ta thì ta chính là người của người. Người có thể, vì sao người khác không thể?” Nàng nhẹ nhàng xoa cổ tay bị hắn nắm, lắc lắc tay áo, vòng qua người hắn nhặt cây đàn lên, “Trà Lăng vương rất nhanh sẽ đến, người đi đi.”

Tử Hề lẳng lặng chăm chú nhìn nàng, sau đó, hít vào thật sâu, khiến bản thân mình bình tĩnh trở lại.

Nhưng mà hắn không làm được, trong nội tâm đang có bao nhiêu áp lực cùng lửa giận dâng lên.

Nàng lại châm ngòi cho lí trí cuối cùng của hắn, ngồi trên bàn trang điểm tô son vẽ mi.

“Trong lòng người không cần có gì áy náy. Ta không phải khuê nữ dang hoàng, không cần vì một đêm mà buộc người thành thân cùng ta. Cũng đừng miên man suy nghĩ nhiều, Tứ công chúa chỉ định muốn người, tiền đồ sáng lạn ngay trước mắt, đừng thiêu hủy nó.”

Thanh âm của nàng thật nhẹ, trong phòng nhất thời tĩnh lặng.

Giống như chỉ nghe tiếng hít thở.

Nam tử cúi hạ con người đen, đi đến trước cửa, lại nhìn lại, liếc mắt một cái.

Nàng nhìn hắn, một người lẳng lặng ngồi, xinh đẹp nhưng thanh tịch.

“Người nghĩ rằng chỉ như vậy là chứng minh được sao?”

Hắn trở lại, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Muốn chứng minh, đêm đó không sao cả, trong sạch của bản thân bị đoạt đi cũng không sao cả, người vẫn có thể kiêu ngạo như trước, vẫn có thể khống chế bản thân mình. Lam San, người thật ngốc, người muốn ta không để ý, người không muốn khiến ta áy náy, người không muốn ta do dự trước mặt Tứ công chúa, không muốn cản trở tiền đồ của ta, chỉ cần người nói, ta sẽ nghe lời người...Không cần phải dùng phương pháp này để nói cho ta biết, không cần phá hủy bản thân như vậy. Ta cầu người, Lam San...”

Hắn bỗng dừng ôm lấy nàng, đổi vị trí, hắn ngồi trên ghế, nàng lại trên đùi hắn. Tử Hề không chú ý đến biểu tình của nàng, ôm lấy hai bả vai hôn vào đôi môi đỏ tươi mê người. Vừa mới chạm đến, nàng liền hoảng loạn ngưỡng đầu về phía sau, hắn nhìn thấy trên mặt nạ trắng nõn hoàn mỹ của nàng có một vết nứt.

Trong đôi mắt sáng có một tia bối rối ngẩn ngui.

“... Tử Hề, không nên ép ta ra tay.” Nàng cúi mắt, môi giậtgiật. Tử Hề bất động thanh sắc nhìn chăm chú nàng, ôm chặt, cúi đầu, tham lam thưởng thức hương vị giữa những lời nàng nói.

Ấm ướt, ấm nóng, mềm mại, ngọt ngào, giống như giấc mộng.

Nàng cơ hồ bị hắn hôn hít thở không thông, khi hắn buông ta một khắc ngẩn ngui, nàng chỉ có thể lo thở dốc.

“Xem, Lam San, ngay cả hôn môi thể nào người cũng không biết, như thế nào muốn đùa với nam nhân?”

Hắn lẩm bẩm bên tai nàng, ôn nhu liếm vành tai lung linh.

“... Tử Hề... Đừng như vậy...” Nàng thanh âm mềm mại, cúi đầu run run.

“Người biết không... Ta thực hâm mộ tứ công chúa... Thật sự.” Lại một lần nữa lưu luyến môi mềm, ôm nàng thật chặt, tinh tế trần trọc hôn môi. Độ ẩm nóng rực trong khoang miệng thiêu đốt cả hai.

“Tứ công chúa nàng... Thực dũng cảm, ha, ta càng giống một người nhu nhược...”

Tình đi đến chỗ sâu nhất trong tâm hồn, nàng bỗng dưng cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, mông lung, hẫng thế nhưng lại ôm nàng đi đến giường.

“... Đợi chút, đừng ——”

Một cái hôn khê, đánh gãy câu chuyện. Váy áo rơi xuống, một mảnh xuân tình.

“Lam nhi, kỳ thật người không cần miễn cưỡng chính mình như vậy.”

18

Vẫn cho rằng có một số việc là sẽ không thay đổi.

Có thể là chính bản thân mình là nguyên nhân thay đổi.

Nàng vẫn cho rằng, hắn cùng với những nam hài nàng thu dưỡng trăm ngàn năm qua giống nhau. Nàng biết vẻ đẹp của nàng, khiến họ lưu luyến nàng, nàng cũng biết đâu là giới hạn quan tâm cùng đùa giỡn. Bọn họ chung quy vẫn là không nên có quan hệ gì, nàng chỉ có thể cho bọn họ giấc mộng khi trẻ thơ.

Nàng không thể yêu.

Những người đó, sau khi lớn lên sẽ tìm được bạn đời của mình, bọn họ ngưỡng mộ nàng, tưởng niệm tới nàng, kính yêu nàng, hoặc là oán hận nàng, chán ghét nàng, toàn bộ đều trở thành trí nhớ.

Cái nàng muốn, chỉ là bọn họ mang nàng để vào trong tưởng niệm, bởi vậy mà nàng sống. Nàng có thể sống thật lâu thật lâu, như vậy, không có gì thua thiệt.

Nàng không dám cầu xa hơn.

“Hỏa Vân sơ bố. Chậm chạp vĩnh ngày mùa hè nóng nực.

Nùng âm cao thụ. Chim hoàng oanh điệp điệp, lông chim học chỉnh, phương điệu kiều ngừ.

Huân phong khi tiệm động, tuần các hồ nước, ký hà tranh phun.

Họa lương tử yển, đứng đứng hàm bùn, bay tới lại đi.

Tưởng ngày cưới, dễ dàng thành cô phụ.

Cộng mỗi người, giống như trên họa lâu châm hương tữ.

Hận hoa vô chủ. Nằm tượng giường tê chằm, thành gì cảm xúc.

Có khi hồn mộng đoạn, bán cửa sổ trắng tàn, thấu liêm mặc hộ.

Năm trước tối nay, phiền nhi phiền ta, tình nhân nơi nào.”

Nàng dùng rượu trân quý chúc Trà Lăng Vương ngủ say, đây là vị vương gia có thể qua đêm trong sương phòng của Bách Hợp cô nương. Trong phòng chỉ có một ngọn nến đỏ, ánh sáng nhạt nhòa tỏa ra bốn phía. Nàng ngồi một bên, nhẹ nhàng đánh đàn, đánh được một nửa thì cảm thấy chán ghét, thay đổi xiêm y mà ra cửa gọi tú bà.

“Ta đi trước, có thể nhiều ngày sẽ không đến, mẹ hãy chiếu cố Kính Hoa các cho tốt.”

Tú bà thấy nàng đã thay đổi xiêm y, ăn mặc chỉnh tề thì hơi kinh ngạc: “Các chủ, vương gia...”

“Khi hắn tỉnh lại người nói ta thân mình không khỏe, cáo lui trước.” Nàng cười nhẹ, lấy thỏi bạc đưa tú bà: “Vương gia sẽ không phát hiện gì đâu.”

Tú bà thấy bạc, mặc dù chần chờ nhưng vẫn mỉm cười đáp ứng.

“A, đúng vậy.” Đi được vài bước, nữ tử quay đầu trở về: “Phiền toái mẹ chuẩn bị một ít canh mang đến phủ của ta.”

Nàng là nói thật, thân thể không khỏe.

Về đến nhà đã là canh hai, lão bộc mở cửa cho nàng.

Vừa vào nhà đã cảm thấy tiếng tiêu ở đâu truyền đến, trầm thấp du dương. Nghe xong khúc nhạc, nàng cười chua chát, nội tâm kiềm chế ần ần nhưng lại thổi ca khúc này, chẳng lẽ từ đó đến nay, nàng vẫn chưa nhìn thấu hần hay sao.

Từ khi nào hần đã trở nên như vậy...

“Có mỹ nhân hề, gặp chi không quên.

Một ngày không thấy hề, tư chi như cuồng. Phượng phi văn nhĩ hề, tứ hải cầu hoàng.

Bất đắc dĩ giai nhân hề, không ở đông tường. Trương huyền đại ngữ hề, dục tố tâm sự.

Khi nào gặp có lẽ hề, an ủi ta bàng hoàng? Nguyên ngôn xứng đức hề, dất tay tướng đem.

Không thể vu phi hề, dùng ta tiêu vong.”

Hần học thổi tiêu khi nào, làm sao có thể thổi hay như vậy, nàng hoàn toàn không biết.

Nàng váy dài chậm rãi đi vào, ánh trăng trong đình viện trong suốt chiếu lên những tảng đá, lướt qua mặt hồ. Trong đình, nam tử to lớn đang thổi tiêu, tay áo tung bay, ngón tay tung bay, ánh trăng mỏng manh khiến xung quanh trở nên yên tĩnh.

Tiếng tiêu lạc nhịp, nam tử xoay người giương mắt nhìn, con ngươi đen thắp thoáng sự sắc lạnh, phảng phất trong đó ánh trăng huy hoàng.

Hần tựa hồ muốn nói gì đó nhưng lại chần chờ. Ít lâu sau, mới nhẹ nhàng mở miệng, mềm nhẹ như nước.

“Lam nhi.”

Nàng giết cả nhà hần, khi hần chín tuổi.

Sau đó, thu hần làm đồ đệ. Cho hần ăn, mặc, ở, đi lại, dạy hần văn tài võ lược, nàng làm cho hần có đầy đủ tài năng có thể tiêu ngạo trong cuộc đời này.

Mà nàng chỉ cần đến sự tưởng niệm của hần, tất cả những gì nàng làm chỉ là vì muốn sống sót.

Một tiểu nữ nhân ích kỷ.

Tử Hề bình tĩnh nhìn nàng, dưới ánh trăng dung nhan Bách Hợp bình thường nở rộ xinh đẹp, lúc này thanh tranh lãnh lệ, nàng đang cười như trước, không khác ngày xưa.

“Thực xin lỗi, Tử Hề.”

Nàng nắm lấy quần áo, cổ áo khê hở, hần có thể nhìn thấy trên làn da phấn hồng có dấu vết loang lổ, là dấu vết của hần đêm qua.

“Ta không biết hiện tại ta nên dùng biểu tình gì để đối mặt với ngươi.”

Nàng nhẹ nhàng nói, nhẹ nhàng cười, tựa như người hôm qua cùng hần giao hòa hơi thở, tứ chi lộn xộn không phải nàng.

Nàng lập tức đi qua hần, trở lại phòng của mình.

“Tử Hề, ta và ngươi không bao giờ có thể.”

Lời của nàng, vẫn câu người như xưa.

“Người chưa bao giờ quên ta đã làm gì, cũng chưa bao giờ nói với ta cái gì, cho dù có, ta cũng chỉ có thể quên. Tử Hề, ta là người giết cha người, ta là sư phụ của người...Ta là Lam San, Tử Hề, ta là Lam San, không phải nữ tử khác, như vậy, người nhớ rồi chứ?”

Nam tử lẳng lẳng chăm chú nhìn nàng, không một tiếng động. Âm thanh như bị bóng đêm cắn nuốt, đôi mắt không có chút ánh sáng.

Sau một lúc lâu, nàng mới cười nhẹ, kéo tay áo xoay người về phòng.

“Tử Hề qua mấy ngày nữa sẽ trở về biên quan.”

Hắn nhắm mắt lại, vuốt cằm nói, thanh âm cung kính mà đậm mực.

“Có thể thỉnh sư phụ đàn một khúc, cho là tiền đưa đi.”

Bước chân dừng lại, lại đi vòng vèo. Nữ tử cười như không cười: “Tốt, người muốn nghe cái gì?”

“Khi Tử Hề trở về, ở trong Kính Hoa các có nghe một ca khúc.”

Nàng đặt cằm ngồi trong đình, cúi mắt khẽ vuốt lên đàn.

“Cả đời như một đêm. Lưu ly cũng không. Thanh tịch lãnh tiếng mưa rơi, mệnh mang đi vào giấc mộng trung.”

“Tên là [phù sinh].” Ca khúc hoàn thành, nàng cười nói: “Cũng không hay lắm, chỉ là bản thân tùy ý viết nên, nhưng ta thích.”

... Phù sinh sao?

Hắn chấp tiêu thổi lên ca khúc này. Đêm hôm đó, nàng kéo tay áo của hắn, kiều diễm mà quyến rũ.

... Người muốn ta, được không.

Nàng thậm chí nói, Tử Hề, may mắn người ở trong này.

“... Ta chỉ hỏi một câu.”

Nam tử buông tiêu, nhìn bầu trời đêm yên tĩnh, thản nhiên thu lại ánh mắt.

“... Trong lòng người, có chút nào cho ta không? Chỉ một chút cũng tốt.”

Hắn nhớ rõ khuôn mặt nàng, miệng cười của nàng, thanh âm của nàng. Hắn nhớ rõ một đêm kia, nàng hấp dẫn mê người cùng hắn triền miên. Khuôn mặt đẹp như tranh này, hắn một lần lại một lần tưởng niệm, mình diễm động lòng người, như tiên, đó là nàng, toàn bộ là nàng. Trong những năm tháng dài đằng đẳng ở biên quan xa xôi kia, tương tư chẳng qua cũng như uống rượu độc để giải khát, hắn có thể không biết sao.

Lam San nhìn hắn nở nụ cười thanh lệ, phẳng phất như cảnh trong mơ.

“Không có.”

8. Chương 8: Gọi Tên Của Người (thất)

Màu hồng của liễu lục Giang Nam, ánh tà dương nơi đại mạc phương Bắc.

Có lẽ chỉ có chúng nó mới không thay đổi theo thời gian.

Hắn thật quyết tâm buông xuống mọi thứ.

Nhập quân bảy năm ba tháng, tướng quân chết trong chiến loạn.

Kết cục này ngay cả hắn cũng thấy thật buồn cười.

Ý đồ mưu phản của Trà Lăng vương đã đạt được, thế cục biên quan càng thêm hỗn loạn, quân nội phản lại rục rịch.

Tướng quân trong lúc bình định lại trúng tiễn xuyên tim, mũi tên là từ phía sau phóng tới.

Trong quân có nội quỷ.

Tử Hề giục ngựa đưa hần từ trong lòng kẻ địch cứu ra, kiếm khí sắc bén xẹt qua như gió, tướng sĩ như bị cắt thành những mảnh nhỏ, huyết vũ trút xuống đầy trời, dính trên khuôn mặt Tử Hề, thật nóng bỏng.

Ánh mắt hần lạnh lẽo đảo quanh quân lính của địch đang lạnh run, giống như nhìn một đồng kiến xếp hàng, cuối cùng ngênh ngang mà đi, bỏ lại sau lưng hoang toàn cùng chết chóc.

“... A Khương, hần là sẽ không oán ta...” Nam nhân lẳng lặng cười, ánh sáng trong đôi mắt dần tắt.

“Ta nghĩ... Ta có thể gặp lại nàng rồi...”

Tử Hề buông tay, khép mắt hần lại.

Hoang, cánh đồng tuyết, thi thể, máu tươi, tiếng kêu thảm thiết.

Tất cả liên miên cùng một chỗ, đan vào nhau tạo thành bức tranh thê lương, bi thương trải ra khôn cùng.

Có lẽ chỉ có tu la mới có thể tồn tại trong hoàn cảnh như thế.

Tháng bảy cùng năm, trong triều truyền đến thánh chỉ.

Hần trở thành thống soái của tám mươi vạn quân, năm ấy hần hai mươi ba tuổi.

Tháng hai năm sau, trở về Trương An phục mệnh.

Trong rừng, trên sườn núi, từ một ngôi mộ cô độc giờ đã thành đôi.

Hần đến trước mộ tế bái, sau đó thổi một khúc.

“Tướng quân, phu nhân, Tử Hề cáo từ.”

Nam tử hơi hơi vuốt cằm, xoay người rời đi, dưới ánh trăng, vóc dáng cao to để lại cái bóng kéo dài trong đêm.

Khi diện thánh, Hoàng Thượng tận lực tán dương hần, quần thần cùng phụ họa.

Đi giữa ngự hoa viên đã thấy tứ công chúa đợi hần, nàng đã thành cô gái mười tám tuổi, đôi mắt hần hiện tia kinh diễm, chính trực cũng sáng lạn. Cô gái che tay áo, trên gương mặt thoáng thẹn thùng mà ứng hồng. Một đôi mắt bên ngoài nhìn vào, giữa cánh đồng hoa hồng nở rộ, thiếu niên tướng quân cùng công chúa điện hạ đã có một cuộc gặp gỡ truyền kỳ. Câu chuyện này nhanh chóng lan truyền và trở thành tiêu điểm.

Khi hoàng hôn hần mới trở về, thị nữ cùng nô bộc phủ tướng quân đã sắp hàng tại cửa lớn chờ đợi chủ nhân, tứ phương tám hướng cúi đầu hành lễ. Hần đi qua sai hạ nhân chuẩn bị một bộ y phục cho ban đêm rồi ra khỏi cửa.

Nghe nói nàng đã lui về không làm nhạc công ở Kính Hoa các nữa. Cầm nghệ có một không trong thiên hạ, trong cung năm lần bảy lượt thỉnh nàng, muốn nàng làm vui lòng cung chủ.

Nàng từ chối.

Tiếng đàn từ lầu hai tung xuống. Hần ngồi dưới lầu, lẳng lặng lắng nghe.

“Niều tình ti thối tới sân vắng viện, dao dạn xuân như tuyến.

Ngừng sau một lúc lâu chính hoa điền. Không sủi lãng hoa trộm nhân bán mặt.

Dĩ đậu áng mây thiên. Ta bước hương khuê sao liền đem toàn thân hiện.

Không đến lâm viên, sao biết như thế.

Thì ra muôn hồng nghìn tía khai lần,

Giống như như vậy đều đưa ra cảnh tượng đổ nát.

Ngày tốt cảnh đẹp nề hà thiên, thương tâm chuyện vui nhà ai viện.”

Khi mười lăm tuổi, hoa nở đầy sân, hần nhìn thấy nàng trong đình viện, xung quanh là đào mai nở rộ, xinh đẹp tuyệt trần.

Nàng nhón chân muốn hái đóa hoa đào kia, nhưng vẫn không tới.

Nàng tuyệt thế vô công, tung tay áo, tàn hoa bay đầy trời. Nhưng nàng không làm thế, vẫn như một tiểu cô nương vươn tay áo, thêm cái quạt tròn, nhưng vẫn không tới.

Hần thở dài trong lòng, chậm rãi bước qua, nhẹ nhàng nâng tay đã bẻ một nhánh hoa đưa đến cho nàng.

Hoa đào yếu điệu tươi sáng, cho dù vậy vẫn không sánh kịp đôi mắt mang đầy ý cười của nàng, sáng ngời khắp không gian.

“Thật đáng ghét, sao ngươi lại cao như vậy.”

Nàng nhướn mi ý định chụp đầu hần như trước đây, nhưng phát hiện việc này so với hái hoa đào càng khó hơn. Đôi mắt lóe lên tia sáng, sau đó chỉ thản nhiên mỉm cười. Ký ức trở về, hần bỗng nhiên nhận ra, nụ cười của nàng có vài phần mát mẻ cùng bất đắc dĩ, cũng có vài phần đau thương.

Lớn lên, tức là ly biệt.

“Đúng ba tháng mùa xuân ưu việt không người gặp, qui tắc cho người như hoa mỹ quyền, như nước năm xưa.

Này một chốc thiên lưu nhân liền, thảo tạ hoa miên.

Sợ trận gió,

Thổi trúng hoa thất thần, cô phụ hảo cảnh xuân.

Đồ hoán uống công.”

Có lẽ hần đã đến lúc buông tay, giống như trước kia nàng đi tìm những người khác vậy. Rời xa nàng, đi tìm một người thích hợp, ví dụ như Tứ công chúa, sau đó hần sẽ hưởng thụ sự huy hoàng sáng lạn khi còn sống.

Hần đáng lẽ nên hiểu được, nàng không thuộc về bất kỳ kẻ nào, cũng không thể cùng kẻ nào yêu nhau.

Qua mấy ngày, Thánh Thượng liền nhắc tới hôn sự với Tứ công chúa, đánh tiếng hỏi hần. Hần biết Tứ công chúa trốn ở ngoài điện vụng trộm nghe, đáng vẻ tình quái lại khẫn trương khiến hần nhếch khóe miệng cười.

Nữ hài tử tốt đẹp như vậy, muốn người khác không thích thật khó.

“Quốc sự quan trọng, trước hãy để Tử Hề bình định phản loạn phương Bắc rồi hãy quyết định.”

Hoàng Thượng vui mừng đáp ứng, cô gái bên ngoài tức giận đến mức dậm chân. Hần vừa ra, nàng kiểm chế không được đỏ mặt tới hỏi hần.

“Tướng quân, người có thương nhớ nữ tử khác sao?”

Mặc dù nàng khẩn cấp hỏi, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô gái, lời ra khỏi miệng, giống như tiếng muỗi, thỉnh thoảng ngắc đay liếc nhìn nam tử anh khí bức người trước mắt. Hần vĩ đại mà đẹp mắt, khiến người ta rất muốn tới gần.

Nếu có thể cùng với nam tử này ở cùng một chỗ, thật là tốt biết bao.

“Vì sao nói như vậy?” Hần cúi đầu, tỉnh tể hỏi.

“Bởi vì... Bởi vì phụ hoàng đã mở miệng, ngươi còn từ chối!” Nàng đan hai tay vào nhau: “Nữ tử kia xinh hơn ta? Hay đẹp hơn ta? Nàng có phải tốt hơn ta nhiều không? Ngươi nói, ta...ta có thể sửa!”

“Công chúa điện hạ không có gì không tốt, không ai có thể thay thế.” Hần cười khẽ, đầu ngón tay nhẹ khảy qua khuôn mặt ngây ngô nhỏ nhắn. Đây là hành động thân mật nhất của hần với nàng, lông mi của nàng chớp chớp, khiến người ta thương tiếc.

Tâm của hần hơi giật mình.

Có rất nhiều chuyện đã bắt đầu đi xa.

Nữ tử áo trắng đánh đàn dưới ánh trăng, khuôn miệng luôn nở nụ cười, hần tham lam xem không chớp mắt. Nàng gọi hần là Tử Hề, giống như thấp lên ánh sáng bên người hần. Nàng ngủ không hề phòng bị trước mặt hần, tùy hần ẩm đến giường. Cuối cùng, khi nàng trúng được, ôm lấy hần, nói, Tử Hề, may mắn người ở trong này.

Bọn họ từng môi giao môi, gáy hoan gáy, thân thể thân mật như vậy. Nay toàn bộ đã trở thành mộng.

— Ở trong lòng người, có địa vị của ta hay không, chỉ một chút là tốt rồi.

Hần đã hèn mọn như thế, không dám cầu nhiều quá.

— Không có.

Đó là nụ cười của nàng.

20

Cùng năm, Trà Lăng vương xốc binh mưu phản.

Chiến tranh kéo dài trên toàn diện, từ biên quan phương Bắc lan tràn khắp nơi.

Trường An.

Trong bóng đêm, mưa to tầm tã, tia chớp nổ tung dưới chân trời cuộn cuộn.

Tầm mắt binh lính thủ thành trở nên mơ hồ, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa tới gần, diên cuồng kêu gào.

“Người nào —?”

Lệnh bài hoàng kim xuất ánh hào quang trong bóng đêm.

Khiếp sợ tràn khắp không trung, mọi người quỳ xuống hành lễ, binh lính cuống quýt mang cửa thành mở ra.

Cửa thành chậm rãi mở ra, chỉ đủ một người đi qua, chỉ thấy một đạo bóng đen lướt vào, biến mất trong màn đêm, chỉ còn tiếng sấm rền cùng mưa rơi.

Nữ tử tựa vào bàn gỗ trong sương phòng, chợt có tiếng nói: “Tiểu thư.”

Lão bộc ngoài cửa cúi đầu nói: “Đã trễ thế này, rất dễ cảm lạnh, mời tiểu thư đi nghỉ ngơi đi.”

Lam San đứng lên, để bát canh sang một bên.

“Bên ngoài gió to quá, có ánh sáng ngoài cửa sổ...Vân nhi ngủ rồi sao?”

“Hồi tiểu thư, tiểu thiếu gia đã ngủ, có nha hoàn cùng đi nương trông coi, xin tiểu thư yên tâm.”

“Đã biết, người cũng sớm nghỉ ngơi đi, đừng để ý ta nữa.”

“... Vâng.”

Lại lần nữa, không gian trở về yên tĩnh. Mưa gió bên ngoài vẫn to. Lá cây lắc lư trong đêm chiếu vào cửa sổ, khiến người khác sợ hãi. Từng đợt ánh sáng trắng lóe lên, nàng chỉ lẳng lặng ngồi, nhìn vào nơi vô định.

Bỗng dưng, cửa loảng xoảng một tiếng, mưa gió từ ngoài thổi vào.

Nam tử mặc áo đen đứng ở cửa, áo choàng thấm ướt, dưới tấm áo choàng mơ hồ thấy áo giáp chưa kịp tháo, ánh kim loại sáng bóng chiếu lên từng trận hào quang. Hần phong trần mệt mỏi, mang theo giá lạnh cùng hoang vắng vùng biên quan.

Hần thở hổn hển, chăm chú nhìn nàng.

“Tử Hề —?” Nàng ngẩn ra, đi đến cửa. “Sao người lại tới đây, người không phải ở biên quan sao?”

Hần trầm mặc, ánh mắt gắt gao khóa ở nàng.

Nàng đi chậm ngon nết: “Chờ một chút, ta gọi người đun nước sôi...”

Vừa rời đi một bước, đã bị cái lạnh ẩm ướt như băng túm vào lồng ngực, gắt gao ôm chặt, cánh tay to lớn khiến nàng không thể động đậy.

Cơ hồ cảm giác được, hai tay hắn run run nhè nhẹ, vùi đầu bên cần cổ của nàng, bên tai hô hấp nồng đậm, nước mưa theo mũi hắn phun xuống, cái lạnh mềm nhũn.

Nàng run rẩy một chút.

Bốn năm chưa từng gặp lại, thấy, cũng là như vậy, môi nàng nở nụ cười đối với hắn trêu chọc cùng an ủi, đôi môi lạnh lẽo bỗng đi lên, cơn lạnh xuyên thấu trái tim bằng giá.

Hắn gần như bá đạo chà đạp môi nàng, trần trọc, dần dần nóng rực. Mưa gió trong đêm, lạnh giá như băng, hắn hôn nàng đến đau.

Hắn hung hăng ôm nàng.

“... Ta nghĩ đến người đã xảy ra chuyện...”

Bên tai là thanh âm hắn khàn khàn.

“Người không có việc gì...” Thật tốt quá, hắn không mong gì hơn nữa, đột nhiên mất đi khí lực, bên cạnh có nàng, mọi lời nói đều trở thành tro bụi.

Hắn thật sự nghĩ hắn có thể buông tay.

Hắn thật sự nghĩ hắn có thể nắm giữ lý trí.

Chẳng qua, khi tin tức truyền đến, hắn không biết cảm giác khủng hoảng lại kinh hoàng thế này.

“Tử Hề.” Nàng lẳng lặng nói, mặc hắn ôm: “Buông ta ra trước được chứ? Chớ quên người là ai.”

Hắn làm sao có thể buông ra.

Ngoài cửa sổ một tiếng sấm rền, ánh sáng trắng chói cả bầu trời.

Hắn bỗng nhiên nghe được tiếng khóc nỉ non của hài tử, ngắt ra, hơi hơi buông tay. Lam San chậm rãi tránh hắn ra một bên.

“Tiểu thư.”

Lão bộc ở ngoài cửa thấp giọng nói.

“Tiểu thiếu gia bị bùng tỉnh, cứng rắn muốn gặp tiểu thư.”

“Đã biết, lập tức đến.”

Nàng chỉnh lại quần áo, bước đến cạnh cửa, lại nghiêng đầu nhìn hắn.

“Người cũng nên đến xem đi.”

9. Chương 9: Gọi Tên Của Người (bát)

Âm thanh khóc nháo là từ căn phòng cách vách. Lam San đẩy cửa vào, Tử Hề nghĩ nghĩ một lúc mới tiến vào, đóng cửa, nhưng chỉ đứng ở cửa. Hắn nhìn thấy trên giường là di nương ôm ấp một hài tử đang làm âm ỉ, bộ dáng linh động đáng yêu, mặc dù đang khóc nháo nhưng khiến người khác không thể không yêu thích. Ước chừng nam hài khoảng ba tuổi, mặc áo hoa màu xanh, đáng vẻ mập mạp mũm mĩm.

Lam San đi lên phía trước, từ trong lòng di nương ôm lấy hắn.

“Văn nhi, sư phụ ở trong này.”

Nàng ôn nhu cười rộ lên, thì thào nói xong, nhẹ nhàng mà dỗ, nhu tình như nước. Vỗ lưng đứa nhỏ đang kinh hoàng, dùng ánh mắt bảo những người khác đi ra ngoài.

Tiểu hài tử ôm lấy cổ nàng, cầm nhỏ đặt trên vai, theo ca khúc an ủi của nàng mà an tĩnh lại. Đôi mắt đen lóng lánh lướt qua bờ vai nàng nhìn Tử Hề, cuối cùng xem như ngiên, nhìn hắn chăm chú, con người cũng không nhúc nhích, dường như đem hắn ghăm trên mặt đất vậy.

... Tiểu gia hỏa này.

Tử Hề có chút xấu hổ dời ánh mắt, khụ một tiếng.

“... Sư phụ.”

Tiểu hài tử kia nhẹ giọng gọi nàng, trong lòng nàng đầy đầy.

“Sư phụ, Văn nhi không buồn ngủ! Văn nhi sợ sét đánh.”

“Kia sư phụ cùng người ngủ được không?” Lam San dùng chóp mũi cọ nhẹ lên khuôn mặt non mềm của hắn, ôn nhu nói: “Nếu Văn nhi muốn ngủ, sư phụ ngủ cùng Văn nhi...Ân?”

“Văn nhi muốn chơi với Tiểu Hoàng!”

“Ngày mai, được chứ?” Nàng cười.

“Văn nhi muốn chơi hôm nay!” Nam hài kéo dài âm thanh làm nũng, vịn vịn thân hình nhỏ bé, “Muốn Tiểu Hoàng!”

“Nếu Văn nhi ngoan ngoãn nằm ngủ, sư phụ liền đánh đàn cho Văn nhi nghe.”

Thân mình nhỏ lập tức không động đậy, hai tay Văn nhi nắm giữ trắng nõn mềm mềm giống như củ sen, ngọt ngào cười: “Văn nhi nghe lời, Văn nhi muốn nghe khúc! Ca khúc của sư phụ là dễ nghe nhất!”

“Ân.” Nàng ôm hắn ngồi trên giường, “Văn nhi, muốn nghe cái gì nha?”

Tử Hề lặng lẽ đứng, có chút sợ sệt.

Lam San như vậy, đã bao năm hắn không gặp. Loại mềm mại ôn nhu này, ánh mắt này, nụ cười này, cùng tư thế ôm ấp nhỏ này.

Hắn không biết bản thân làm sao, trong lòng có một loại mất mát chan chát.

Hắn thế nhưng lại ăn dấm chua với một tiểu hài tử.

22

“Văn nhi tên là Văn Đông, là đứa trẻ bị vứt bỏ mà ta nhặt vào mùa đông ba năm trước.”

Nước trà toát ra một mùi thơm nhạt phân tán trong không khí. Bên ngoài trời sớm ngấm sương mù.

Gió đã ngừng, trời đã thôi mưa, trong đình viện nghe tí tách những giọt nước còn sót lại rơi từ trên mái xuống. Những đóa hoa bị đông tố vùi dập một đêm nay đã tàn phai, rơi tả.

Trong không khí có hơi lạnh, Lam San nhấp một ngụm trà, cười nhạt.

“Hắn là sư đệ thứ nhất của người.”

Tử Hề bình tĩnh nhìn nàng một hồi lâu, sau đó cũng cúi đầu mà thưởng thức trà. Nàng đánh đàn cho Văn Đông một đêm, mềm nhẹ vuốt ve cái đầu nho nhỏ của hắn. Trước khi đi, lại hạ một nụ hôn xuống đôi má phần nộn ấy.

“Đúng.” Hắn cúi đầu trả lời, nghe không ra cảm xúc, “Nhìn ra được người rất sủng hắn.”

Thế nhưng lại thực sự có người thay thế hắn.

Loại chuyện này, nhớ tới, có thể giả bộ phong đạm vân khinh, nhưng khi phát sinh ra trước mắt...

Ngực nặng nề giống như hít thở không thông, thân thể bất động, bắt đầu cảm thấy đau. Bàn tay nam tử hơi nắm chặt lại một chút, sau đó từ từ thả ra, vô lực.

Quả nhiên hắn chỉ là người ngoài trong sinh mệnh của nàng, nghĩ đến đây, thần sắc đã phai nhạt đi.

“Hoàng thượng hạ chiếu, xét xử Trà Lăng Vương cùng với tất cả người có liên quan. Nghe nói như vậy, người là người của Trà Lăng Vương...” Cho nên, hắn vẫn nhớ.

Hiện tại còn có thể nói cái gì.

“Có tin tức nói, Kinh Hoa các bị thiêu, rất nhiều người bị bắt. Dù sao vài ngày sau ta cũng phải hồi kinh, chỉ là về trước xem thử sao.”

Hắn vừa nói vừa xuất hiện tia cười, có chút nhợt nhạt, hắn tận làm bản thân vô tâm vô phách như không có chuyện gì. Hắn chịu không nổi nếu nàng biết lúc ấy hắn đã sợ hãi cùng lo lắng thế nào.

Lam San cười, “Người xem, không phải ta vẫn rất tốt sao? Ta là lão yêu quái ngàn năm, sao có thể dễ dàng bị người ta tính kế? Hơn nữa...” Nói tới đây, ánh mắt nàng hơi bị kiềm hãm, trong nháy mắt lại khôi phục: “Ta là bất tử nha.”

Hắn mím môi không nói lời nào. Hắn làm sao có thể không biết điều này, hắn chỉ là lo lắng mà thôi.

“A, đúng rồi. Làm sự phụ, ta vẫn phải nhắc nhở người.”

Nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, đứng lên, đối với hắn yên nhiên cười, cười đến mức tận cùng.

“Người cũng mau cùng Tứ công chúa thành thân đi. Tránh xảy ra hiểu lầm, người cũng đừng tới đây nữa. Dù sao ta cũng là ca kỹ, người ra vào thường xuyên như vậy, nếu để tin đồn không hay, Tử Hề đại tướng quân...”

“Tử Hề hiểu được.”

Hắn nhẹ nhàng đánh gãy lời nói của nàng, tâm dần dần lạnh lẽo, yên tĩnh cho đến khi chết lặng.

Hắn nhìn nàng chăm chú, hờ hững, giống như muốn nhìn thấu đôi mắt kia.

“Tử Hề sau này cũng sẽ không đến đây nữa.”

Bọn họ đã bốn năm không gặp.

Hắn có thể bởi vì lo lắng cho nàng, thậm chí trực tiếp từ chiến trường xuyên qua hơn nửa giang sơn mà tìm đến nàng. Áo giáp chưa kịp dỡ xuống đã bị nước mưa thấm ướt lạnh lẽo.

Hắn có thể lần lượt khéo léo từ chối Thánh Thượng cầu hôn.

Đáy lòng hắn điên cuồng phát sinh sự nhung nhớ, mê trong ngọt ngào của nàng, say trong hương thơm của nàng, si trong âm thanh, tiếng cười của nàng, trong nhất cử nhất động của nàng. Dáng vẻ nàng giương mắt, bộ dáng nhíu mày, dậm chân. Nàng đối xử tốt với hắn, quan tâm hắn, trêu chọc hắn, hắn nhớ rõ toàn bộ, thuộc như trong lòng bàn tay.

Thậm chí luyến thương đôi mắt khi nàng triền miên, bối rối, tiếng ngâm nga nhỏ vụn nhưng mất hồn, cùng khuôn mặt hồng hào yếu ớt.

Không chỉ có như thế, càng nhớ càng đắm chìm.

Nhưng hiện tại nàng đã nói ra những lời này.

Nàng đã có người để thay thế hắn, đứa nhỏ kia, có thể đi vào vết xe của hắn hay không.

Rất nhiều năm về sau, nàng có thể ôm lấy đứa nhỏ kia hay không, như lúc ôm hắn, ấm áp gọi tên hắn.

Hắn nhắm mắt lại.

Tâm lạnh đến như thế là đủ rồi.

Tử Hề đứng lên, đem chén trà uống cạn, thản nhiên cười.

“Tử Hề cáo từ.”

23

Đầu xuân, bình định xong phản loạn phương bắc.

Hắn giống như dự đoán của mọi người, lập chiến công hiển hách. Khải hoàn trở về, dân chúng hoan hô hai bên đường, đội ngũ chậm rãi đi trước, hắn ngạo nghễ trên cao nhìn xuống, trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như miếng băng mỏng mang hàn ý trong những ngày đầu xuân.

Khi diện thánh, Hoàn thượng trọng thưởng hắn, hắn quỳ một gối cúi tạ.

Lại nhắc tới hôn sự với Tứ công chúa.

“Ta định tại tiệc tối nay mới hỏi, nhưng Tứ nha đầu không chịu.” Hoàn thượng thở dài, trong khóe mắt không giấu được ý cười: “Tướng quân nếu có ý, trẫm sẽ cho chuẩn bị hôn sự.”

Một đôi bích nhân, là do ông trời tác hợp.

Huống hồ, hắn đã không còn lí do cự tuyệt.

“Tạ chủ long ân.”

Việc này công bố khắp Trường An, hoàng thượng đãi tiệc long trọng, ca múa mừng cảnh thái bình, ăn uống linh đình náo nhiệt, tất cả ngập trong vàng son.

Nhiều đại thần mở miệng chúc mừng, a dua nịnh bợ. Hắn một ly kính một ly, một ly uống một ly, cười yên tĩnh mà khiêm tốn.

Bỗng nhiên, vũ nương ca múa toàn bộ lui ra, không gian dần yên tĩnh.

Một khúc đàn tranh.

Tướng quân nâng rượu trong tay bỗng dừng bị kiềm hãm, không tự giác giương mắt nhìn hướng sân khấu.

Tiếng đàn tranh réo rắt, văng vẳng bên tai, giống như châu ngọc.

Phía sau bức rèm che, nữ tử quần áo trắng ngồi trên chiếu, mười ngón tay linh hoạt trên đàn.

Triều thần bốn phía nghe đến ngáy giấc, khúc hoàn, tiếng bàn luận nổi lên tứ phía.

“Nghe nói là nhạc sĩ mới tiến cung, sớm biết tài nghệ tuyệt trác, không giống nhân gian. Đại tướng quân đến đây, nàng tất nhiên sẽ phải đàn một khúc.” Quan lại bên cạnh cười nịnh nói, lại bổ sung một câu, thanh âm còn kéo dài: “Nghe nói dung mạo cũng là khuynh quốc khuynh thành, hơn hẳn thiên tiên á!”

“Nga, có chuyện này sao ——?” Hoàn Thượng hí mắt cười.

Cười đến mức khiến cho tướng quân trẻ tuổi chợt thấy căng thẳng.

Bức rèm che nhẹ nhàng vén lên, nữ tử ôm cầm, mỉm cười tiến lên, hành lễ, ngẩng đầu. Chốc lát, không gian bừng sáng. Đôi mắt đưa tình cùng nhu tình câu dẫn, dung nhan động lòng người, kinh diễm bốn phương.

Tử Hề bình tĩnh chăm chú nhìn nàng, nắm tay cầm ly rượu đã tái nhợt, tâm dần dần buột chặt, ngực lại cảm thấy đau, hít thở không thông, không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

“Lam San bắt tài, làm cho Hoàn Thượng chê cười.”

Thanh âm kiều nhuuyễn mỉa mai.

Hắn kinh ngạc nhìn, những người xung quanh, cùng với hoàng thượng, đều có ánh mắt đầy dự cảm, mãnh liệt đến khó có thể bỏ qua.

Bảo kiếm trong vỏ theo hơi thở của hắn mà rung động.

Hắn muốn rời đi.

Hắn không muốn nhìn thấy nàng dưới ánh mắt nam nhân lại cười yêu mị trắng trợn đến như vậy, cười đến phong hoa tuyết nguyệt.

Nhạc công, cũng là người chịu sự bài bố của người trong cung.

Nàng đến đây là muốn làm gì, hắn rốt cuộc phải làm gì nàng mới không hiện ra trước mắt hắn, mới bằng lòng buông tha hắn.

“Tướng quân?” Người bên cạnh cẩn thận hỏi, “Tướng quân ngài không có việc gì đi? ... Sắc mặt không tốt lắm...”

“Không sao.” Hấn ngẩng đầu, lạnh nhạt cười, “Đại để là mệt mỏi, đến nay còn chưa nghỉ ngơi.” Chậm rãi quay đầu, đứng dậy lắng lắng hành lễ, “Hoàng Thượng, Tử Hề thân mình không khỏe, trước cáo từ, thỉnh Hoàng Thượng tha thứ.”

Thánh Thượng tất nhiên là vô tâm đáp ứng, ánh mắt vẫn khóa trên người Lam San.

Hấn như nghe thấy máu trong cơ thể chảy dồn về ngực.

Đêm đó, trong cung có chuẩn bị cho hấn một căn phòng, dụng ý rõ ràng, muốn hấn ngày mai lưu lại trong cung, trừ một ít quốc sự còn lại là chuẩn bị cho hôn sự của Tử công chúa. Thánh thượng hi vọng chuyện này sớm định đoạt.

Nghe thanh âm của cung nữ, gần đây cũng có một nhạc công ở, nghe nói là được hưởng thánh ân.

Tại hành lang, ngoài ý muốn gặp một vị phu nhân, hoa phục lệ sức. Phu nhân kia thấy hấn thì kinh ngạc, che miệng hô thất thanh.

“... Tâm Trần?!”

Tử Hề ngẩn ra, tiện đà bình tĩnh nói: “Hoài An phu nhân, tại hạ Tử Hề.”

Phu nhân chậm rãi hồi phục, dáng vẻ hành lễ: “Tham kiến tướng quân đại nhân.”

Chín năm trước, thiếu niên lạnh lùng mặc áo xanh, nâng một tờ giấy đưa nàng, sau đó thối lui đến bên người Lam San, im lặng mà chờ đợi, giống như ánh mặt trời trắng xám.

Nay, nàng cung kính hành lễ với hấn, hấn là tướng quân đương triều, thống soái tứ phương, đã không còn thấy ánh mặt trời trắng xám khi đó. Mặt mày như vậy, giống như phụ thân của hấn, cực giống nhau, chỉ thiếu một phần yên tĩnh, hơn một phần anh khí cùng ngông nghênh.

“Tướng quân đại nhân lập nhiều chiến công, thiếp thân khâm phục không thôi, nghe nói hôn sự với Tử công chúa đã định rồi, chúc mừng tướng quân.”

Tử Hề thần nhiên gật đầu, đi mấy bước, phu nhân lại từ phía sau gọi hấn.

“Vài năm nay người thật sự không đi gặp nàng.” Nàng chậm rãi nói tiếp, “Thiếp thân từng nghĩ, nàng vĩnh viễn là người thắng, vĩnh viễn cũng không thua phạm nhân như chúng ta...Nhưng ta sai lầm rồi.”

Trong bóng đêm, Tử Hề chỉ để lại cho nàng bóng thân tiêu điều bị hành lang màu son điểm một ngọn đèn che khuất.

“Nàng chưa từng thắng, chưa từng, cũng không có thua...Nàng căn bản là không đùa cùng chúng ta.”

Nói xong, phu nhân xoay người, trang sức leng keng vang lên, chậm rãi rời đi.

10. Chương 10: Gọi Tên Của Người (cửu)

“Thổi đặt được tàn yên vào đêm phong. Nhất hiện Minh Nguyệt thượng liêm long. Nhân kinh đường xa nhân còn xa, tung tâm đồng tẩm chưa đồng. Tình đưa tình, ý lo lắng. Xanh lục vẫn trở lại nhận thức vô tung. Chỉ ứng từng về phía trước sinh bên trong, yêu đem uyên ương hai nơi lung.”

Tiếng đàn chậm rãi kết thúc, người bên cạnh cũng thu âm, Lam San nâng đôi mắt cười.

“Như vậy, nhớ rồi chứ?”

Nhạc công ôm đàn nghe ngây ngốc, một thời gian mới hoàn hồn trở về, khuôn mặt đỏ bừng cúi đầu trả lời.

“Cám ơn, tiên... Không, Lam San tỷ tỷ!” Thiếu chút nữa liền cắn lưỡi, trước mặt vị mỹ nhân này, thấy thế nào cũng là tiên nữ a.

“Ngày khác người đến Thủy Nguyệt Lâu gặp ta.” Nàng thu cầm, cười tịch tịch. Mới từ bữa tiệc trở về, liền bị một đám tiểu nha đầu vây quanh ép buộc đến bây giờ.

Vài nha đầu vui sướng hài lòng, vì nàng chỉ sương phòng, sau đó cúi chào rời đi.

Còn trẻ không biết tư vị sâu.

Nàng cười cười, sau đó trở về phòng.

Qua đình, xuyên qua hành lang, bốn phía càng thêm yên tĩnh, Hoàng thượng đáp ứng thỉnh cầu của nàng, cho nàng ở nơi u tịch, có hương hoa cùng ánh trăng sáng tỏ.

Bước vào hoa viên, một bàn tay phía sau đánh úp, nàng nhẹ nhàng né, đối phương phút chốc lướt tới, cả hai ngã vào giữa bụi hoa.

Hơi thở quen thuộc.

Đối phương một phen nhìn nàng.

Hô hấp lên xuống, quét chớp mũi của nàng.

“A, Tử Hề.” Nàng vẫn nở nụ cười bất biến đó, “Làm cái gì vậy?”

“Lam San, người đến tột cùng muốn làm gì?” Đôi mắt nam nhân lóe lên ánh sáng lạnh như băng, nhìn chăm chằmnàng, bất động thanh sắc mở miệng.

“Người muốn như thế nào? Hoàng cung không phải là nơi người có thể ra vào, người đừng lấy chính mình ra giỡn, người thoát không nổi đâu.”

Nữ tử hướng hân nháy mắt mấy cái, hàn tinh hiện ra.

“Ta làm sao vậy, Tử Hề, vì sư làm sai chỗ nào sao?”

“Đừng hồ nháo.”

Thanh âm của hân rất thấp, bàn tay đặt trên vai nàng tăng thêm lực.

“Phổ hoa cũng tốt, Kính Hoa các cũng tốt, như vậy là được rồi. Đây không phải là nơi người có thể tùy tiện vui đùa, mặc dù bất tử, nhưng ở trong này người không làm gì được ai. Người nên nhớ, Hoàng thượng bây giờ vẫn còn bao vây truy diệt dư đảng của Trà Lăng vương, người cảm thấy người thoát khỏi quan hệ sao?” Âm thanh của hân kết băng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm nữ nhân đang cười thản nhiên này, “Người tới nơi này muốn làm gì, người có biết nam nhân ở đây nhìn người với ánh mắt thế nào không, người câu dẫn họ với mục đích gì? Bọn họ muốn, chính là thân thể của người, người trong mắt bọn họ chỉ là đồ chơi mà thôi.”

“Tử Hề, loại chuyện này, ta tất nhiên là rõ ràng.” Nụ cười thu lại một chút, thanh âm Lam San thanh tĩnh, “Người có phải hay không cho rằng, trừ người ra là quân tử, những người khác tất cả đều là dã thú?”

Nàng thản nhiên đẩy tay hân, một chữ lại một chữ.

“Người muốn, lúc đó chẳng phải thân thể của ta sao? Chẳng lẽ người vừa thấy đến ta, nghĩ đến không phải là trên giường sao?”

Tướng quân sắc mặt cứng lại, ngón tay cứng lại rồi.

Mặt nạ tươi cười của nàng vỡ ra.

“Tử Hề, đừng quên người là ai, ta là ai. Nơi này là hoàng cung, ta là nhạc công được Hoàng thượng coi trọng, người là đại tướng quân sắp thành thân cùng Tứ công chúa, chúng ta có phải hay không không nên gặp nhau thế này? Người sẽ không nghĩ ở đây làm việc gì cấu thả với ta đi? Tử Hề, ta là sư phụ của người, người đừng rối loạn thân phận.”

Thanh âm của nàng cực nhẹ, se lạnh trào phúng.

“Tử Hề.” Nàng rút cục giương mắt, “Đây là việc của ta, ta đã có tính toán...Không quan hệ gì tới người.”

Nàng luôn như vậy.

Một câu, đem hấn đánh đến quân lính tan rã.

Nàng căn bản không biết, hấn phải khó khăn vất vả thế nào mới quyết định buông nàng, tiếp tục tiền đồ của bản thân.

Nàng căn bản không biết, hấn đã dùng hết tất cả khí lực, khàn cả giọng mới có thể ngăn chặn ước muốn gặp nàng.

Hấn nghĩ hấn có thể quên, có thể khôi phục.

Mà nàng như thế nào có thể như vậy, không hề cố kỵ xuất hiện ở trước mặt hấn, cười đến xinh đẹp, trăm phương ngàn kế đem hấn gạt xa ngàn dặm, trực tiếp châm hỏa hấn, đánh thức ý thức sở hữu của hấn quay về.

Muốn như thế nào, nàng mới có thể buông tha hấn.

“Đúng a...” Hấn tự giấu mà thê lương nở nụ cười, “Nguyên bản trong lòng ngươi ta không phải là gì, cần gì phải để ý tới người đầu...”

Đưa tay, dùng một chút lực, đem nàng túm đứng lên, chỉ để ý đi nhanh về phía trước. Nàng lão đảo bị hấn dắt đi, lực đạo giữa nam nhân và nữ nhân lúc nào cũng có sự chênh lệch.

Đá văng cửa, thô lỗ kéo nàng vào phòng, sau đó đóng âm cửa lại.

“Tử ——”

Hấn bỗng dừng đem nàng quăng trên giường, mặt lạnh như băng sương.

Ý thức được việc hấn muốn làm, Lam San một tay đánh tới hấn. Tử Hề mặt không thay đổi nắm lấy cổ tay nàng, tiến lên ôm lấy thắt lưng, gắt gao ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu hôn xuống.

Nàng chợt tránh né, dưới chân dùng sức né về sau, xoay người một cái nhảy ra khỏi lòng hấn, tay áo tung bay, tóc đen di động.

“Tử Hề.” Nàng thấp giọng nói nhỏ, “Ngươi không thể như vậy.”

Hấn không thể như vậy, vậy nàng muốn hấn thế nào? Dựa vào cái gì, Tử Hề đi qua, chụp lấy cổ tay nàng, ánh mắt nàng hung hăng chợt lóe, di chuyển ra sau một con dao lưu loát kề cổ hấn.

Tử Hề một tay tránh được, tiếp được chiêu này, hấn mắt không ít khí lực, tay kia hướng đến thắt lưng nàng. Vừa mới chạm vào, Lam San vặn vẹo vòng eo mềm mại tránh đi, một chiêu hướng tới, thế như chẻ tre.

Nàng thật sự muốn cùng hấn đánh nhau sao.

Hấn biết, nàng là sư phụ của hấn, công phu của hấn hơn phân nửa là nàng chỉ dạy, nhưng hấn là ai, tướng quân trẻ tuổi chinh chiến sa trường hơn chín năm, không thể bình định nàng sao?

Hấn cắn răng cùng nàng so chiêu.

Tư thế của nàng cực mỹ, nhẹ nhàng như gió, giống cánh bướm xuyên giữa không gian dưới ánh trăng. Khuôn mặt bình tĩnh nhưng lại kinh động lòng người, bên môi hai cánh hoa phỉếm ra ánh sáng, khe khẽ, lộ hàm răng trắng như ngọc.

Lực đạo cùng khí thế đều là bức người, nội lực hùng hậu không giống nữ tử, thì ra hấn cũng không biết nàng có những chiêu thức này.

Hấn không biết hấn học được từ nàng mấy phần, càng không biết nàng ẩn dấu mấy phần, phải tốc chiến tốc thắng.

Cách cách.

Cửa sổ bị chấn động mà vỡ nát.

Một đạo bóng trắng theo sương phòng bay ra, rơi vào hoa viên yên tĩnh.

Hắn gắt gao đuổi kịp, chẳng mấy chốc đã khóa chặt được nàng, hắn biết nàng hạ thủ lưu tình, nơi này là hoàng cung, không thể quá phận.

Nàng càng như vậy, hắn càng được một tác tiến thêm một thước.

Hắn phẫn nộ.

Việc này tính là gì, đủ loại đồ kỵ bắt đầu nảy lên.

Tê mấy tiếng, bạch y bị xé rách.

Da thịt trắng tuyết, trơn bóng mê người.

Tử Hề túm tay áo của nàng, mạnh mẽ kéo lại gần, nàng lại tránh. Cuối cùng hai người song song ngã vào bụi hoa.

Hắn dùng thân thể ngăn chặn nàng, nắm chặt tay nàng, gấp gáp không thể chờ mà đi vào.

Trong không khí có mùi hoa mới nở, hương thơm phiêu tán, liên miên một mảnh.

Nàng nằm dưới thân hắn nức nở kêu rên, giây dựa chỉ là phí công. Nàng cũng như những nữ tử bình thường khác.

Bàn tay mơn trớn trên khuôn mặt mềm mại của nàng, chậm rãi đi xuống, đến vạt áo liền xé mở, lộ da thịt mềm mại trắng như tuyết. Hắn tham lam hôn lên.

“Tử Hề, người không thể như vậy... A...” Nàng thở hổn hển một tiếng, sắc mặt nổi lên ửng hồng.

Hắn không chút nào thương tiếc mà giữ lấy nàng, đôi môi cùng tay một lần lại một lần khiến nàng xấu hổ.

Nàng nghĩ đến nàng là ai, mà hắn là ai.

Nàng nghĩ đến hắn vẫn là Tử Hề chín năm về trước sao?

Hiện tại không cần, nhưng lúc trước là ai câu dẫn hắn? Khiến hắn động tình lần đầu tiên là ai? Nàng dựa vào cái gì có thể đùa nghịch với hắn như vậy, chỉ vì nàng trường sinh bất tử sao?

Nàng dựa vào cái gì phong thanh vân đạm làm cho hắn hồng mắt.

Bởi vì đau đớn, nàng nâng đầu lên, lông mi như cánh bướm run run, cuối cùng nước mắt trong suốt chảy xuống, nàng hét ra tiếng.

Nước mắt của nàng là nỗi đau đớn mà hắn không thể chịu được.

Nàng cùng phạm nhân có cái gì khác nhau.

Giống nhau, đều khóc đều cười, đều rơi lệ, hắn dựa vào cái gì cho rằng nàng mạnh mẽ hơn những người khác?

Là vì nàng ngụy trang rất tốt, rất thực sao?

Hắn nhìn không thấu nàng, hắn không hiểu nàng, vẫn như thế, mệt mỏi, bắt đầu hận, đem nàng ôm trở về phòng, quăng đến trên giường, thân thể lại đè lên, không biết thỏa mãn mà giao hoan cùng nàng.

“Lam San, người đến tốt cùng muốn làm gì?” Hắn lạnh lùng hỏi khi nàng thở dốc: “Người nhớ rồi chứ, ở trong hoàng cung này, đối với người như vậy, không chỉ có một mình ta.”

Hắn đang lợi dụng nàng, hắn sẽ không ra tay với nàng, hắn biết, hắn đang phát ra tức giận cùng nỗi hận của bản thân.

Hắn rất cuộc muốn làm gì, vì sao không cho hắn cái kết thúc.

Lạnh lùng cùng trốn tránh, ngôn ngữ mỉa mai tuyệt tình, một chút một chút làm sụp đổ phòng tuyến của hắn.

Nếu đau đớn có thể khắc ghi, hắn muốn nàng nhớ cả đời.

Hắn làm sao có thể tra tấn nàng như vậy, cả một đêm, thẳng đến khi trời sáng.

11. Chương 11: Gọi Tên Của Người (thập)

Hôn kỳ của Tứ công chúa cùng tướng quân được quyết định vào tháng tám năm nay.

Tháng sáu, khí trời thật nóng bức.

Tăng.

Một con chim sẻ nhỏ trên cây muốn bay đi lại bị một mũi tên xỏ xuyên qua, thẳng tắp rơi xuống đất.

Một thân ảnh nhỏ nhảy đến đem chim sẻ nắm trong tay.

“Hô...”

Tiểu nam hài thở dài một tiếng, chạy đến chỗ sâu nhất của tòa nhà, lớn tiếng gọi lão bộc.

“May mắn không trúng chỗ hiểm, bằng không sư phụ lại tức giận.”

“Sư phụ ~!”

Tiểu nam hài mặc áo màu bạc, thắt bím tóc, khuôn mặt trắng nõn dễ nhìn, vui vẻ chạy thẳng một đường đến sương phòng nữ tử.

“Tiểu chim sẻ sống lại! Sư phụ, sống lại!”

Nam hài vì hưng phấn mà khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hắn chạy đến bên giường, vung hai tay.

Nữ tử ngồi ở bên giường lẳng lặng mỉm cười.

“Tiểu hoàng ~” nam hài lại quay đầu ngồi xổm xuống, lấy hai tay vuốt ve châu chấu tiểu Hoàng: “Tiểu hoàng có thay Văn nhi bồi sư phụ không a?”

“Chi ——”

Nữ tử dẫu tay áo mà cười, tiện đà nói: “Văn nhi, vì sư có chuyện hỏi người.”

Văn Đông lập tức ngoan ngoãn im tiếng, ngồi ở bên giường cọt tiến vào trong lòng nàng.

Hương thơm ấm áp lại mềm mại.

“Chim chóc kia quả nhiên là người bắn rơi sao?”

“Ngô.” Văn Đông cẩn thận xem nàng, gật đầu, “Là Văn nhi không tốt, Văn nhi cảm thấy bia ngấm bất động, thật mất mặt, cho nên... Sư phụ, Văn nhi về sau sẽ không như vậy.”

Lam San thở dài, Văn nhi của nàng, mới bốn tuổi a.

“Có phải sư phụ mất hứng hay không? Văn nhi không muốn sư phụ mất hứng...”

Tiểu tử kia tựa vào trong lòng nàng. Trong trí nhớ của hắn, sư phụ luôn cười ôn nhu, nhưng hai ngày trước, sư phụ từ trong cung trở về, dáng vẻ của người khiến cho ngực hắn như bị đánh một quyền, rất đau.

“Sư phụ, có phải có người khi dễ người hay không?”

Lúc ấy, nàng nhẹ nhàng mà cười, lắc đầu. Hắn chỉ biết đã nhiều ngày nàng cơ hồ không thể xuống giường, hắn chỉ biết khi nàng tắm rửa thay quần áo, thị nữ từ gác phòng đi ra đề đồ cả hốc mắt.

“Tiểu thư.” Lão bộc mang canh tiến vào, “Đây là canh thuốc bổ dưỡng thân thể, thỉnh tiểu thư uống.”

Lam San cảm tạ, cúi đầu nhìn chén thuốc trong tay, khóe môi nổi lên một tia cười.

“Bao nhiêu năm, không ngờ nàng cũng có ngày này.”

Ngày tấn hoa hàm yên, nguyệt minh dục tố sầu không miên.

Triệu sắt sơ ngừng phượng hoàng trụ, thực cầm dục tấu uyên ương huyền.

Này khúc cổ ý không người truyền, nguyện tùy xuân phong ký yển nhiên.

Ức Quân xa xôi cách thanh thiên, ngày xưa mắt long lanh mực, hiện tại làm rơi lệ tuyền.

Không tin thiệp đoạn trường, trở về xem thủ gương sáng phía trước.”

“Đàn hay.”

Thánh thượng vỗ tay mà cười, nhìn nữ tử ôm huyền cầm, một thân áo đen nhưng lại thanh nhã động lòng người. Lam San cúi mắt: “Bất tài, khiến Hoàng thượng chê cười.”

“Giống như tiên nhạc.” Hắn ôm trong lòng sủng phi, phi tử ngẩng đầu cười nói: “Nếu Hoàng thượng thích, không bằng lễ tế vũ thiên nhai năm nay hãy để nàng hòa tấu. Hoàng thượng, người xem có được không?”

Hoàng thượng mang nhìn về phía nàng trưng cầu ý kiến.

Nàng thở dài, nở ra nụ cười cẩn thận.

“Hoàng Thượng nếu là không chê, Lam San nguyện ý lĩnh chỉ, đây là vinh hạnh lớn của Lam San.”

27

Đã muốn thật lâu thật lâu.

Tựa như chỉ mình mình đứng nơi đó, người trước, người sau, lịch sử như dòng sông lớn không ngừng chảy.

Cảnh còn người mất, chiến loạn, trấn áp, bạo quân, hòa bình.

Trừ bỏ thiên không mệnh mông cùng nàng, hết thấy đều đã thay đổi.

Nhân sinh của nàng, dài lâu đến mức đã quên mất.

“... Rốt cục cũng đến đây.”

Vu sư mặc hắc bào xoay người, buông ngọc quyết hiển tế trong tay, biểu tình trầm ổn.

Nữ tử áo trắng rút kiếm mà cười, yên tĩnh giống như đóa Bạch Hợp kiều diễm.

“Đã lâu không thấy, Vu sư đại nhân. Đầu của Trà Lăng vương đã treo trên cửa thành ba ngày, vậy mà đại nhân vẫn nhàn tâm ngồi đây. Lam San đúng là bội phục.” Nàng thản nhiên nói, bước đến cách hắn một khoảng thì dừng lại.

“Kia chẳng qua chỉ là một phần, Đại Yến quốc Mộ Dung công chúa điện hạ.” Vu sư cúi đầu gọi nàng, “Từng nghĩ tới, ngài sẽ lấy tư thái nào gặp lại ta, ngài sẽ như trước vào hoàng cung tìm ta sao...Nhạc công tế vũ, nguy trang thật tốt. Chẳng qua bước đi nguy hiểm như vậy, không giống tác phong của công chúa điện hạ.”

Lam San không để ý lời châm chọc của đối phương, cười khẽ.

“Việc này không phải nhờ Vu sư sao, chẳng lẽ đợi đến khi thánh thượng trở thành bất tử mới tìm đến đại nhân?”

“Tin tức của công chúa thật linh thông.”

“Kính Hoa các là nơi quan lại phong lưu, Trà Lăng vương đến rất thường xuyên, Vu sư đại nhân.” Nàng tà nghệ nhìn hắn, mị quang lưu chuyển: “Bản cung không nghĩ xen vào nữa, nhưng nếu Vu sư đại nhân ngài dẫm lên vết xe đổ, thật muốn làm lão hoàng đế bất tử, Lam San không thể không nhúng tay. Dục tâm, dã tâm, quyền thế này nọ, nếu cùng với hắn trường sinh bất diệt, không phải sẽ dẫn đến hủy thiên diệt địa sao?”

“Như vậy, là muốn giết ta?” Vu sư mỉm cười, “Công chúa điện hạ chớ quên, tại hạ không khác công chúa, là trường sinh bất tử a. Nếu không phải điện hạ ngài đã...” Nói tới đây, đôi mắt chợt lóe. “Chẳng qua tại hạ chỉ muốn vẫn sống sót thôi.”

“Đó là tự nhiên.” Lam San khẽ cười một tiếng, “Thuật túc thể trường sinh bất tử, Vu sư đương nhiên cũng trường sinh bất tử, nếu túc thể kia chết...”

Nàng nhìn hấn: “Thì thuật giả cũng tự nhiên mà chết, hiện tại, ta lại chính là túc thể này, đại nhân tất nhiên là phải sớm tìm túc thể mới.”

Vu sư cười: “Điện hạ trí tuệ hơn người, hôm nay đến, chắc là muốn tánh mạng ta đi?”

“Ta không thể để cho người lại điên đảo thêm một vương triều, không phải sao?”

“Ha, tại hạ cũng không cho là như vậy đâu ——” ngón tay cuộn mình, khởi động pháp ấn, “Công chúa điện hạ ngài... Chẳng qua là muốn vì hấn mở ra một con đường mà thôi.”

Hấn ngẩng đầu lên, đèn đuốc đồng thời sáng trưng, đại đội binh lính giờ đuốc vây xung quanh. Kiếm rút ra khỏi vỏ, băng rét căm căm nhìn nàng chăm chăm.

“Vô công cái thể nhưng tự chịu diệt vong. Nếu hoàng thượng bắt tử, sớm hay muộn sẽ có một ngày giết hấn...Làm sư phụ, điện hạ ngài thật sùng ái đồ nhi, cố gắng san bằng mọi chướng ngại cho hấn, đáng giá sao? Điện hạ ngài muốn...”

Lời còn chưa dứt, kiếm khí sức bén đã thổi quét tới, chiêu thức thần thoát linh hoạt, những gian nhà đối diện ầm ầm sụp.

Nữ tử áo trắng mỉm cười, nhan sắc dần trắng bệch.

“Vu sư đại nhân vẫn là nên để ý đến thân thể của mình.”

28

Thật sự.

Căn bản không biết mình chống đỡ vì cái gì.

Nhân sinh dài sông, chỉ vì tuân thủ lời hứa cùng với phụ thân năm xưa.

Mười năm, trăm năm, ngàn năm, thời gian trôi qua, đối với thế gian có ý nghĩa gì.

Cuối cùng giống nhau chỉ còn là một cái xác. Máu cùng thịt không tiếng động bị ăn mòn, không còn một mảnh.

Ngay cả cái xác không hồn cũng không còn.

Có đôi khi buồn cười nghĩ lại, rốt cuộc nàng là cái gì vậy.

Có lẽ nàng đã sớm không còn gì.

Máu cùng xác chết, cùng với ánh lửa, nhuộm đỏ cả thiên không.

Giống như đã từng quen biết, nàng dưới đáy lòng cười.

Xa xa có tiếng bước chân, viện binh đang tới rồi.

Những đóa huyết hoa diễm diễm nở rộ như mạn châu sa hoa, nhuộm đầy một thân nàng, khiến dung nhan của nàng lạnh diễm mà yêu dã.

“Công chúa điện hạ.”

Vu sư lặng lẽ đứng tại nơi cao của tế đàn: “Còn muốn đánh sao?” Nói xong kéo tay áo lau đi máu ở khóe miệng.

“Vu sư đại nhân mới là càng suy yếu đi.”

Nàng liếc mắt nhìn đối phương một thân phun máu mà nói nhỏ.

“Nhưng nhìn đi, bị vây hãm trong trạng thái bất lợi hiện nay, là công chúa ngài, không phải sao?”

Tiếng bước chân của viện binh ngày càng tới gần.

“Người có vẻ đã quên một việc.” Nàng vô lực nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng thở dốc, không bao lâu sau, ngự lâm quân sẽ đến. Nàng nâng tay cầm trường kiếm, đánh vào một hướng khiến động tác của đối phương cứng lại.

“Nếu người chết, ta vẫn có thể sống như trước, nhưng nếu ta chết đi...” Nàng cười khẽ nhìn Vu sư, “Nghĩ thức trường sinh của Hoàng thượng vẫn chưa xong, Vu sư đại nhân, ngài có lẽ đến lúc biến thành bột mịn rồi...”

Hắn hạ giọng, “Công chúa sẽ làm thế sao?”

Hắn không tin.

Lam San mỉm cười, minh diễm động lòng người.

Thì ra thật sự phải đến bước này.

Ngón tay ngọc phát lực, trường kiếm ánh lên ánh hàn quang, xỏ xuyên qua thân hình mềm mại.

Thì ra cho dù muôn hồng nghìn tía bao lần, cuối cùng vẫn là cảnh tượng đổ nát như thế này.

Đúng ba tháng mùa xuân đã không gặp người, lưu luyến vẫn như trước.

Sau khi xảy ra việc tại tế đàn thiên nhai, Tử Hề giục ngựa mà đến. Ánh mắt lướt qua tường cao xa xa, ánh lửa tận trời, nhuộm đỏ một vùng, khiến người ta sợ hãi.

Một số đông người vẫn đứng mãi chạy đến nơi đó.

Hắn bỗng dừng dừng lại, thay đổi quay đầu, hướng đến một nơi u tịch khác trong cung chạy đến.

“Đại nhân ——?”

Tiếng nói bên đường đều bỏ ngoài tai, ngón tay nắm chặt dây cương đã trắng bệch.

Bất an

Cử chỉ diên rồi, trong lòng, tất cả đều là nàng.

Chạy đến nơi nàng ở trong cung, hoa viên yên lặng, không để ý đến thị nữ ngăn trở, xông vào.

Không có, làm sao đều không có.

“Nhạc công chạy đi đâu?”

Hắn ức chế thanh âm phập phồng, túm qua một cung nữ, gần như chất vấn.

Cung nữ trước khí thế của vị tướng quân trẻ tuổi luôn tao nhã mà rung mình lạnh run.

“Lam, Lam San cô nương... Hôm nay... Hôm nay buổi chiều không có trở về...”

Hắn bỗng dừng buông ra, quay đầu lên ngựa.

Tầm mắt mơ hồ, khuôn mặt bắt đầu bị huyết sắc ăn mòn.

Binh mã dựa vào ánh lửa mà vội vàng chạy đi

Cuộn mình tại giữa lầu tể, hô hấp dần dần mỏng manh.

Thật lạnh.

Trước mắt hiện lên thật nhiều hình ảnh, tươi đẹp, sáng lạn, hay là là u ám, bi thương, từng gặp qua người, từng thương qua người.

Ngồi trên vai phụ vương nở nụ cười, nam nhân kia chỉ lộ vẻ mặt ôn nhu ra đối với nàng.

Còn có những nam hài nàng từng thu dưỡng, sau khi lớn lên có thể tử của mình, sau đó có đứa nhỏ, đứa nhỏ gọi nàng là tỷ tỷ.

Còn có nam nhân kia yêu nàng, yêu đến mức cam nguyện quên đi nàng. Khi nàng giết hắn, thần sắc hắn rất bình tĩnh.

Còn có một tiểu cô nương, vẫn hận nàng, nhưng luôn tôn kính nàng trong tưởng niệm, giờ đã trở thành hoa phục quý nhân.

Còn có hấn.

Hấn từng vì nàng bề cảnh đào trong hoa viên, đôi mắt im lặng thở dài.

Hấn từng cẩn thận ôm nàng lên giường khi nàng ngủ quên.

Hấn từng đem đóa sen trân quý nhất nơi cánh đồng tuyết biên quan tặng nàng.

Từ thiếu niên, dần dần biến thành tướng quân trẻ tuổi vĩ đại.

Kia đã là chuyện khi nào.

Hấn mãnh liệt hôn qua nàng, thậm chí bá đạo cưỡng bức nàng.

Từ lúc nàng giữa biển lửa hấp hấn, dẫn hấn rời đi, đã là mười bảy năm.

Nếu chưa từng để ý người này, vì sao khi sắp mất đi lại nhớ đến khuôn mặt hấn.

Nếu chưa từng yêu qua người này, vì sao đã qua mọi đau khổ hấn vẫn đứng trong tim nàng.

Thê lương đột nhiên qua đi, tiếng tiêu lưu luyến.

Thời khắc nắm tay ôn tồn, tịch mịch cô đơn dần nuốt đi ánh sáng.

Trong mắt của nàng chỉ còn lại trời đất mênh mông, một giấc mộng, chỉ là công dã tràng.

12. Chương 12: Gọi Tên Của Người (đại Kết Cục)

“... Lam San?”

Thanh âm quen thuộc đè thấp, khó tin mà run nhè nhẹ.

... Ảo giác sao. Nàng gian nan ngẩng đầu, gần trong gang tấc với thân ảnh cao lớn kia.

Như thế nào không gọi ta Lam nhi? Nàng muốn cười, nhưng không có khí lực, lão đảo đứng lên, chưa đi vài bước đã té ngã trong lòng hấn, máu đỏ tươi đầy đất, cái rét lạnh khiến nàng đau đớn đến chết lặng.

“Lam San?!”

“... Tử...”

Vươn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua mi mắt hấn, vẽ lên đôi mày hấn, chảy xuống mũi, cuối cùng dừng tại chóp mũi. Nàng cố gắng mở mắt ra, muốn mình thấy rõ một chút, muốn khắc vào trong trí nhớ không trọn vẹn của nàng.

Nàng rốt cục thỏa mãn cười rộ lên, suy yếu mà tái nhợt.

Tử Hề trong lòng bất an cùng khủng hoảng.

Thân thể mềm mại của nữ tử trong lòng dần lạnh đi, máu là nóng bỏng.

Nàng chưa bao giờ chảy nhiều máu đến như vậy, hấn đã thấy nàng chết đi vô số lần, nhưng chưa lần nào khiến hấn sợ hãi như bây giờ.

“... Mang ta, đi gặp Văn nhi...”

Hơi thở mong manh, nàng ngã vào trong lòng hấn, nhẹ giọng thì thào.

“... Lam San?”

“Mang ta đi... Tử Hề... Đi gặp Văn nhi...”

Tim của hấn bỗng nhiên đập mạnh, điểm huyết cảm máu, một tay đặt sau lưng không ngừng truyền chân khí vào nàng, dùng áo choàng bao lấy nàng rồi lên ngựa.

Trong bóng đêm, trên đường mà đi.

Nàng... Không phải bắt tử sao...

Nàng không phải có thể sống lại sao...

Vì sao, Lam San hôm nay, yếu ớt đến mức hấn đau lòng. Trong nháy mắt gần ngủ, trái tim đập mạnh bỗng ngừng, hấn sẽ hoàn toàn mất đi nàng.

Cổng lớn bị nội lực phá vỡ.

Thân ảnh nhanh chóng đi vào.

“Vân Đông ở nơi nào?”

Lão bộc ngăn ra, nam nhân trong lòng ôm nữ tử, cả người đầm máu, mặt lại tái nhợt, chỉ có lông mi khẽ run cùng hơi thở yếu ớt.

Cách cách, bát trong tay rơi xuống.

“Tiểu thư a ——!!!!!!”

Hai tay tiểu tụy run lên, lão nhân từ yết hầu khô nứt phát ra tiếng kêu khóc, run rẩy quỳ xuống.

“Tiểu thư a —— người như thế nào có thể —— người tới, người tới a!!!!”

Ánh mắt Tử Hề đen lại, hấn biết vị lão bộc này.

Là hạ nhân duy nhất biết bí mật của Lam San.

Nữ tử bị đặt trên giường.

“Mau, mau tìm đại phu!!! Đem được trong nhà lấy hết ra đây!!!!”

Thị nữ bốn phía hoảng sợ lui ra.

Hấn chưa bao giờ thấy lão bộc thất thố như thế.

Hấn vẫn vì nàng truyền chân khí, nhưng thân thể nàng vẫn dần dần lạnh lẽo, khiến hấn hoảng sợ không thôi.

Lão nhân quỳ gối bên giường, nước mắt theo gương mặt khô quắt già nua chảy xuống.

“Tiểu thư! Tiểu thư, tiểu thư ngài đây là tội gì a...”

“... A...”

Thanh âm suy yếu khinh bạc như lúc nào cũng có thể tan ra, nàng hơi mở mắt, đồng tử dần tan rã.

“... Vân nhi đâu...”

“—— tiểu thư!!!!”

“Vân nhi ở nơi nào... Ta muốn thấy nó...”

Tử Hề nhìn xuống dưới, như gió vùi dập Bách Hợp, đôi mắt đã mất ánh sáng của Lam San có chút mềm mại.

Lão bộc khóc rống thất thanh.

“Tiểu thư ngài đây là tạo cái gì nghiệt a!!! Tiểu thư ngài không phải không biết... Một khi sinh dục, ngài sẽ không là bất tử a...”

Mỗi một âm tiết, khiến hấn đầu óc chấn động.

Hấn cảm giác được máu dần dần lạnh như băng, phong tỏa độ ấm của sinh mệnh.

Có cái gì trong thân thể của hấn suy sụp, quân lính tan rã.

“Người vừa rồi... Nói cái gì...?”

Tử Hề nghe được thanh âm của chính mình, xa lạ dị thường, giống như máu tươi đang từ vết thương chảy ra đầm đìa.

Lão bọc ngăn lệ quỳ trước mặt hắn, nắm lấy góc áo của hắn.

“... Tướng quân đại nhân... Cứu cứu nàng đi... Cầu ngài, Văn nhi thiếu gia hắn... Văn nhi thiếu gia hắn là đứa nhỏ của ngài cùng tiểu thư a...”

Hắn cứng ngắc đứng ở chỗ cũ, đầu óc trống rỗng.

Một khắc kia, hắn nghĩ hắn đã chết. Đoạn trí nhớ ngày xưa mãnh liệt trút xuống trước mặt hắn, sau đó, đốt thành tro tàn.

“Tiểu thư nàng không cho nói a... Tiểu thư đáng thương... Thiếu gia hắn không thể không có nương a...”

Tiếng khóc giống nhau đã đi xa.

Quanh thân hết thấy giống nhau đã đi xa.

Chỉ nhớ rõ miệng cười của nàng, sáng ngời như trước.

“... Tiểu thư nàng... Hiện tại chỉ là nữ tử bình thường a...”

Chỉ nhớ rõ thanh âm của nàng, nàng gọi hắn Tử Hề.

Tử Hề, Tử Hề.

Nữ tử khép đôi mắt, tay hạ xuống bên giường.

Từ nay về sau, không một tiếng động.

30

—— tiến vào, người không phải là muốn nhìn ta một chút thôi sao, cho người xem đủ.

—— về nhà đi, Tử Hề.

—— ai, Tử Hề, may mắn người ở trong này.

—— ... Người muốn ta, được không?

—— không cần nghịch lửa, Tử Hề.

—— đó là chuyện của ta, Tử Hề, người buông tay.

—— thực xin lỗi, Tử Hề. Ta không biết ta hiện tại nên dùng biểu tình gì đối mặt người.

—— Văn nhi tên là Văn Đông, là đứa trẻ bị vứt bỏ ta nhặt vào mùa đông ba năm trước.

—— người cũng mau cùng tứ công chúa thành thân đi, tránh tin đồn xấu, người cũng không nên đến đây nữa.

—— Tử Hề, đây là việc của ta, không quan hệ với người, ta đều có suy tính.

—— mang ta đi, Tử Hề, đi gặp Văn nhi.

Lão bọc quỳ gối trước mặt tướng quân, túm vạt áo của hắn, lã chã rơi lệ.

Mà hắn lại yên tĩnh như chết, giống như không bị ảnh hưởng từ xung quanh chút nào.

Loát.

Nam tử khoát hai tay áo, xẹt thẳng qua lão bọc, ngồi ở bên giường. Tê một tiếng đem vạt áo tẩm đầy máu của nữ tử xé rách, lão bọc kinh hô. Cái yếm từ mặt nhất cũng lộ ra ngoài, trên da thịt trắng mịn là vết thương nhìn đến ghê người, máu tươi đầm đìa.

Hắn kéo nàng vào trong lòng, đầu gối vào ngực hắn. Hắn dùng thân thể mình ngăn trở tầm mắt của mọi người, một tay đặt lên ngực, tay kia đặt nơi bụng, tiếp tục vì nàng truyền chân khí.

“Mang tất cả băng gạc cùng với thuốc tới đây, toàn bộ, nếu không đủ thì sai người sang phủ ta lấy.”

Thanh âm của hắn cực nhẹ.

“Tế sinh tán, hộ tâm đan, ngọc thực tán, kim sang dược, thủ dương tham, hết thầy đưa lại đây.”

Lão bộc ngẩn ra, sau đó vội vàng chạy đi.

Hắn ra tay rất nhẹ nhàng.

Nhanh chóng rửa sạch miệng vết thương, sau đó bôi thuốc, đắp băng gạc, toàn bộ quá trình đều rất bình tĩnh. Hắn dùng môi cho nàng uống tực mệnh lộ, đây là thuốc quý hiếm của hoàng gia, là cống phẩm cực hiếm thấy. Mãi cho đến khi cảm giác được một tia hô hấp mỏng manh của nàng, sau đó dần dần ổn định, hắn mới thả lỏng.

Sắc trời không rõ, lão bộc tiến vào thấy hai người thì hốc mắt không khỏi đỏ.

“Đại nhân...”

“Người đến rồi, trước thay ta chăm sóc nàng.” Nam nhân thần sắc bình tĩnh mang theo lo lắng đứng lên: “Trong vòng hai canh giờ nàng sẽ an toàn, ta đi một chút sẽ trở lại.”

“Đại nhân, ngài cứ việc nghỉ ngơi một đêm, tiểu thư...”

“Cáo từ.”

Đi đến ngoài cửa, dừng một chút, lại lộn trở lại đến trước giường, trước ánh mắt kinh ngạc của lão bộc hắn hôn lên đôi môi tái nhợt của nữ tử.

“Chờ ta.”

Hoàng cung.

Ngự y chưa rời đi, một chút bóng đen xâm nhập phòng.

“Tướng quân đại nhân, ngài không thể tới nơi này ——”

“Thôi.”

Nam nhân trên giường nói nhỏ, vẫy tay cho thủ vệ lui ra, khuôn mặt tái nhợt không có chút máu.

Hắn là Vu sư.

Tướng quân lẳng lặng đứng trước giường, chỉ nói hai từ.

“Cứu nàng.”

Vu sư tà nghệ mặt lạnh lùng không thay đổi nhìn hắn, khóe miệng gợi lên một chút cười.

“Tốt nhất, quỳ xuống đến cầu ta, ta liền suy nghĩ.”

Thái y cùng hạ nhân bốn phía chấn động, chưa hồi phục tinh thần lại, nam tử anh khí thống lĩnh tám mươi vạn đại quân mặt không thay đổi quỳ xuống

Không khí đột nhiên trở lạnh.

“Trời ạ, đây chính là giám thị tướng quân đại nhân...”

“Đầu gối nam nhi có hoàng kim, tướng quân đại nhân xin mau mau đứng lên...”

“Vu sư đại nhân ngài nói nhanh lên...”

Tử Hề trong mắt chỉ có Vu sư, con người đen của hắn có chút gợn sóng.

“Cầu người, cứu nàng.”

Đôi mắt vu sư chột lóe, đối với vị thái y đang nóng lòng như lửa đốt nói: “Chư vị đại nhân, thỉnh lui ra, hôm nay tại hạ có thể bình an, đã làm phiền các vị.”

Bọn họ dưới đáy lòng nhẹ nhõm lui ra. Trong phòng chỉ còn có hai người, người ngồi trên giường, kẻ quỳ dưới đất.

“Nếu không phải hoàng thượng vẫn chưa xong nghi thức, ta đã sớm như lời nàng nói hóa thành bột mịn.” Nam nhân cười đến chúi mắt mà trào phúng, “Tướng quân đại nhân ngài vẫn nên đứng lên đi, việc này sẽ khiến ta giảm thọ a.”

Tử Hề cúi mắt, vẫn không nhúc nhích.

“Vì sao người cho rằng ta sẽ cứu người muốn dồn ta vào chỗ chết?” Hắc thân nhiên nói.

Tử Hề nâng mắt, run sợ hỏi: “Vậy người muốn thế nào mới cứu nàng?”

“Phải xem người có thể cho đi cái gì.”

“Người muốn cái gì?”

“Khẩu khí thật lớn, không hổ là tướng quân đại nhân.” Vu sư cười, “Người dựa vào cái gì cho rằng người có khả năng đáp ứng ta? Nếu ta muốn người giao tám mươi vạn đại quân, người sẽ đưa sao?”

“Được.”

“Ta muốn năm mươi năm tuổi thọ của người, người đưa sao?”

“Được.”

“Kia...” Đôi mắt lóe lên tia sáng sắc lạnh, “Nếu hiện tại ta muốn mạng người, người đưa sao?”

“Được.”

Sau một lúc lâu, Vu sư xuy cười một tiếng, “Nam nhân ngu xuẩn, rõ ràng cái gì cũng đều có, căn bản không biết muốn đưa là không dễ.”

Tử Hề thấp giọng nói nhỏ: “Trừ bỏ nàng cùng Văn nhi, mọi thứ đều có thể cho người.”

Vu sư nheo lại con ngươi, “Khó trách nàng đồng ý hi sinh vì người. Người như vậy, là làm cho tâm huyết của nàng sẽ chảy ra biển.”

Tướng quân thân mình hơi lay động, cuối cùng nói.

“Không cần biết nàng có tha thứ cho ta hay không, ta chỉ muốn nàng.”

Hắn không có khả năng lại buông tay.

Tình yêu này sớm đã khắc cốt ghi tâm.

Ngay cả chính hắn cũng không dự đoán được.

Vu sư thở dài.

Hắn lắc đầu xuống giường, “Người đem đóa Thiên Sơn tuyết liên cho ta.”

31

“Sáng sớm liềm mạc cuốn khinh sương, a thủ thử mai trang. Đều duyên đều có cách hận, thế nên họa làm, Viễn Sơn dài. Tư chuyện cũ, tích lưu danh. Dễ thành thương. Nghĩ ca trước liềm, dục cười còn nhăn mày, nhất đoạn nhân tràng.”

... Tiếng tiêu?

Lông mi nàng khẽ run.

Âm phủ cũng có tiếng tiêu sao?

Nàng muốn cười, một chút khí lực cũng không có, ngay cả mí mắt cũng thấy thật nặng.

Đó là tiếng tiêu của hắn, thanh âm của hắn, nàng nhớ rõ.

Thong thả mở mắt, tầm mắt dần dần bớt mơ hồ.

Nam tử canh giữ bên giường yên lặng.

Nàng nhìn hấn không tiếng động, khuôn mặt ôn nhu quen thuộc này.

Ca khúc kết thúc, hấn chậm rãi buông tiêu, nhẹ nhàng nâng mắt, chạm vào tầm mắt nàng, con ngươi đen thâm thúy phát ra tia sáng mềm mại.

Đó là ý cười rõ ràng nhất trên thế giới.

“Tĩnh rồi, Lam nhi.”

Thật tốt đẹp như giấc mộng.

Nàng giống như chỉ ngủ một giấc dài, khi tỉnh lại, hấn vẫn bên cạnh nàng im lặng mỉm cười.

“Đừng nhúc nhích, miệng vết thương còn rất đau.” Hấn thay nàng dịch dịch góc chăn, thanh âm lại vang lên, “Văn nhi rất nhanh sẽ đến, đừng nóng vội.”

Nàng nháy ánh mắt, môi mấp máy.

“Nơi này không phải Trường An.” Hấn giống như hiểu được ý tứ của nàng, “Chỉ là một thôn xóm yên tĩnh, đương nhiên...” Hấn ôn nhu cười, “Ta cũng phải là tướng quân.”

Lông mi của nàng run rẩy.

“Tử Hề ——.”

Nàng rốt cục gọi lên tiếng, hấn vừa rồi nói cái gì?

“Lam nhi, nói cho người nghe một chuyện xưa.” Tay hấn lướt qua hai má nàng, đôi mắt có ý cười ấm áp, sau đó đan tay vào tay nàng.

“Trước kia có một cô nương, là một cô nương rất ngốc. Nàng căn bản không biết cách đi yêu một người, nàng đem nam nhân kia biến thành nam tử ưu tú nhất thiên hạ, vạn người sùng kính hấn, quý hấn, ngay cả công chúa điện hạ cũng yêu thương hấn. Nàng chỉ ở trong góc, cái gì cũng không cần.”

Cầm giác được tay nàng nhẹ nhàng run run, hấn nắm chặt.

“Nàng có thể buông tha cho sự bất tử cùng thanh xuân vĩnh cửu của bản thân để sinh hạ đứa nhỏ của nam nhân kia. Thậm chí để đứa nhỏ gọi nàng là sư phụ. Khi đứa nhỏ ba tuổi, hấn mới tâm huyết dâng trào trở về liếc nàng một cái, nàng lại thúc giục hấn cùng nữ tử khác thành thân. Đơn giản chỉ vì nữ nhân kia có thể cho hấn tương lai càng thêm huy hoàng. Thậm chí lấy cớ trở ngại không cho hấn tìm đến. Lam nhi...Người nói cô nương kia có phải thực ngốc hay không?”

Trong thanh âm Tử Hề có hơi hơi ghen ngào.

“Nam nhân kia, hiểu lầm nàng, không hiểu nàng, giận nàng, oán nàng, tức giận nàng. Thậm chí ti tiện đến mức trước đêm thành thân cùng nữ nhân khác lại cưỡng bức nàng cả buổi tối. Mặc dù như vậy, nàng vì tên hỗn đản đó...Vì tiền đồ của hấn, không tiếc tự mình đi tìm cái chết...”

Lam San nghiêng đầu, không biết có đang nhìn hấn hay không.

Tử Hề đứng dậy, nhẹ nhàng cúi xuống trước mặt nàng, một chút một chút hôn lên nước mắt của nàng, sau đó là môi nàng, thật sâu triền miên, vô cùng thương tiếc.

“... Người nói, sao lại có một nữ tử ngốc như vậy...?”

Hấn thê lương mà thương tiếc cười, “Nàng đến tốt cùng có biết hay không, nam nhân kia tại mười năm trước, hay là sớm hơn, đã yêu nàng...”

Hấn không cần thiên hạ, cũng không cần phú quý, lại càng không muốn công thành danh toại. Cái hấn mong muốn, chỉ là bảo vệ mối tình này cả cuộc đời.

Hấn chỉ cần Lam San, không hơn.

Chi ——

Ngoài cửa kêu lên một tiếng.

Ánh mắt hai người không tiếng động nhìn qua, cửa mở ra một khe hẹp, có cái đầu nhỏ nhỏ khấn trương nhìn vào.

“Phụ thân, tiểu hoàng không nghe lời của Văn nhi...”

Thanh âm ủy khuất đòi mạng, hấn nhen cái mũi nhỏ.

“Phụ thân gạt người! Phụ hoàng nói học thuộc ba trăm bài thơ Đường, tiểu Hoàng sẽ nghe lời!!!”

Lam San không để ý đau miến cưỡng ngồi dậy, ánh mắt giết đi qua.

—— Người dạy dỗ đứa nhỏ như vậy sao?

“Nương tỉnh!!” Nhìn thấy Lam San, khuôn mặt nhỏ nhắn trướng đỏ bừng, vui vẻ chạy thẳng đến bên giường, muốn nhảy lên lại bị ai đó ngăn lại.

“Phụ thân quá đáng!” Văn Đông trừng mắt hấn, giống như con hổ nhỏ, “Phụ thân không cho Văn nhi chạm vào mẫu thân!”

“Nương người thân mình không khỏe, không chịu nổi sức nặng của Văn nhi như trước.” Tử Hề bình thản nói, trong đôi mắt có chút bất đắc dĩ.

“Phụ thân lại gạt người!” Văn Đông dậm chân, “Rõ ràng khi mẫu thân ngủ, phụ thân có thể ôm hôn thật nhiều, chỉ là không cho Văn nhi ôm một cái!”

Lam San ánh mắt giết người không tiếng động lại liếc qua.

Tử Hề ho nhẹ một tiếng, xoay ánh mắt, trên mặt xuất hiện đỏ ửng khả nghi.

“Văn nhi, lại đây.”

Lam San âm áp cười rộ lên, tiểu nam hài ánh mắt sáng trông suốt phốc lại.

“Văn nhi sẽ nhẹ nhàng mà, nhẹ nhàng ôm mẫu thân ~”

Tử Hề nhìn một màn này, không tiếng động nhếch khóe miệng. Tiểu tử kia trong lòng nàng hết cọ lại đẩy, nàng hôn lên tóc đen mềm mại của đứa nhỏ, đôi mắt chút hồng.

Chi ——

Cửa phòng mở ra hơn một nửa, ánh mặt trời chiếu vào, một tiểu châu châu nhảy qua. Văn Đông bỗng dừng quay đầu, trên mặt lộ hung quang, liền đuổi theo.

“Tiểu hoàng làm sao chạy ——”

“Xèo xèo ——” vật nhỏ nhảy, nhảy vào ánh mặt trời.

Lam San nheo lại mắt, ôn nhu nhìn phương hướng đứa nhỏ rời đi, lấy lại tinh thần, lọt vào đôi mắt Tử Hề, tâm nàng khẽ động.

“Làm sao, còn không có xem đủ nha?”

Hấn lẳng lẳng cười cười, trong lòng có cảm giác sùng nịch, cúi đầu cùng nàng thân mật.

“Người hôn mê một tháng.” Hấn nhẹ nhàng nói, “Là Vu sư cứu người.”

Nàng trầm mặc một chút, mới nhẹ nhàng gạt đầu.

Tử Hề lại thấp giọng bổ sung: “Điều kiện là đem tuyết liên kia cho hấn...Trên thực tế, hấn lấy tuyết liên cứu mạng người.”

Bàn tay hấn đặt trên tay nàng.

“Lam nhi, nơi này không ai muốn cho người rời đi.”

Nàng ngẩng đầu khẽ cười.

“Ta chỉ biết người cứu ta là người trước khi rời đi đã hôn ta, muốn ta chờ hấn.”

Hắn giật mình, tim đập nhanh một chút, nghen ngào nhìn nàng, trên mặt có chút nóng.

“Cho nên, Tử Hề, người cầu xin hắn.”

“... Ha?”

“Hắn cũng chỉ mở miệng nói cho người phương pháp dùng tuyết liên mà thôi. Người đem toàn bộ công lao cho hắn, khiến người nợ ân tình người khác. Đường đường là đại tướng quân sao có thể ngốc như vậy. Người có biết Vu sư là người siêu cấp khó tính. Ngày nào đó hắn tâm huyết dâng trào đến tìm thì người trốn đi chỗ nào?”

“...”

“Cho nên nói.” Nàng nâng giọng một chút, “Vân nhi nếu giống như người thì ta thật không biết sống ra sao.”

“Hắn rất giống ta.” Hắn nở nụ cười có chút đắc ý, “Ta đã nhìn kỹ rồi.”

Nàng kinh ngạc nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên cười, “Lại đây một chút.”

“Nga.”

“Tiếp qua đến một chút.”

“Nga.”

“Người còn giả làm chính nhân quân tử a, đến gần đây.”

Tử Hề hồ nghi tiến đến gần, quá gần, có thể ngửi được mùi thơm cơ thể nàng.

Nàng cúi mắt, dùng hai tay tinh tế trắng bóng ôm lấy thắt lưng, tiến sát vào lòng hắn.

“... Lam nhi... ?”

Tim đập chột hỗn loạn, vạt áo trước ngực dần dần thấm ướt một mảng.

Hắn tận lực thả nhẹ hô hấp, không kinh động nàng.

“Tử Hề.”

“Ân.”

“Ta sẽ già sẽ chết.”

“Ân, ta cũng vậy.”

“Ta không bằng tứ công chúa.”

“Nói bừa.” Hắn thấp giọng, ôm nàng thật chặt, đầu cúi xuống, “Ta yêu người.”

Nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu, hắn chỉ mong nhìn thấy đôi mắt trong sáng kia, say mê lòng người. Ngay ngốc một lúc, mới phát giác một đôi môi mềm mại chạm vào môi hắn, nhuyễn ngọc ôn hương.

Cái hôn ở Kính Hoa các mười năm trước kia, là lễ vật mê người mà hắn trân quý cả cuộc đời.

Như vậy hiện nay thì sao?

Hơi kinh ngạc, cẩn thận ôm chặt nàng, đảo khách thành chủ, đáp trả những nụ hôn nhỏ vun.

“... Oa.”

Khi hồi hồn lại, thấy nam hài đứng ngốc ở cửa phát ra tiếng than nhẹ, bên cạnh lại có tiểu châu châu nhảy loạn xạ.

Vân Đông quát to một tiếng, chạy qua.

“——— Vân nhi cũng muốn ôm một cái thân ái ~!”

“Huyền kính chiếu cô ảnh, thanh quang đêm đã trảm.

Nhất thiết phong Trúc Ngữ, hàng đêm bầu bạn quân vừa.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-quan-tu>